

Türkiye özelleştirmeler tarihinde bir sayfa

SEKA

Kağıtta büyük oranda dışa bağımlı olan Türkiye’de dövizin yükselmesi ile birlikte fiyatlar yükseldi, birçok gazete ve dergi zam yapmak zorunda kaldı. Kimi bölgelerde yerel gazeteler Pazar günleri baskı yapmama kararı alırken, kimi

dergiler de boyut küçültme hatta kapanma noktasına geldi. Bazı yayınevleri ise kitap fiyatlarına zam yaptığını açıkladı. Basılı yayın sektörünün bu zor durumu akıllara Selüloz ve Kâğıt Sanayi Fabrikası’nın (SEKA) özelleştirilmesini getirdi.

s.8

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 34
14 Eylül 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Türkiye İdlib açmazında...

Emperyalistlerle kirli işbirliğine, cihatçı çetelerin hamiliğine ve işgale son!

Tahran Zirvesi ve Türkiye’nin açmazları

Putin’in canlı yayı resti ve azarlaması, ABD’nin yaptırımları, Türkiye’nin nasıl nefessiz kaldığını, emperyalistlere nasıl da muhtaç olduğunu gösterdi.

AB’ye yine göz kırpan Erdoğan’dan manevralar

Gerçekte ne AB normları gerçek hak ve özgürlükleri temsil etmektedir ne de Erdoğan AKP’sinin derdi hak ve özgürlükleri geliştirmektir.

“Haklarımızı alana kadar direnişe devam!”

80 günü aşkın süredir grevde olan Süperpak işçileri ile, patronlarının sözleşme masasına oturmaması ve kriz üzerine konuştu.

MİB MYK Eylül 2018 toplantısı: Krizin faturasını ödemeyi reddediyoruz!

s.12

MİB İstanbul Meclisi toplandı

s.13

Türkiye İdlib açmazında...

Emperyalistlerle kirlilişbirliğine, cihatçı çetelerin hamiliğine ve işgale son!

İdlib, Batı emperyalizminin Suriye'deki cihatçı çeteler üzerinden tuttuğu mevzi olarak kritik bir yerde duruyor. Her geçen gün önemini arttırıyor. Rusya ve İran'ın desteğiyle Suriye ordusu bu bölgeden de çeteleri temizlemek için son hamleyi yapmaya hazırlanıyor. Bunu gören ABD emperyalizmi ise kendi kozlarını oynuyor.

Son olarak İran'da, Rusya ve Türkiye'nin katılımıyla yapılan 'kamuoynuna açık' toplantıda taraflar tutumlarını, meseleyi nasıl çözmek istediklerini açıkladılar. Toplantı sonrası her ne kadar ortak bir deklarasyon çıkmış gibi görünse de aslında Rusya ve İran ikilisi dışında aynı netlikten bahsetmek pek kolay değil. Türk devletini temsilen tutum açıklayan Erdoğan'ın, kendince pozisyonlarını net bir şekilde ifade etmeye çalışmasına rağmen, meselenin karmaşıklığı devam ediyor. "Ateşkes" çağrısında ısrarlı olan Türk tarafı bölgedeki çetelerin hamiliğini yapmaya devam ediyor.

AKP iktidarının son dönemde İdlib'de yaşadığı açmaz sürüyor. Astana sürecine dahil olarak Suriye'deki işgaliyle ülkedeki yağmadan pay kapmaya hevesli AKP iktidarının kirliliş çıkarları, Suriye hükümeti ve Rusya'nın İdlib operasyonuyla birlikte bir kez daha ortaya serilmiş oldu. "Ateşkes", "sivil katliamı", "terörle mücadele" gibi kılıflar öne sürerek Suriye'deki işgali savunan sermaye devleti ve dümenindeki AKP'nin gündemdeki İdlib operasyonuna yönelik tutumunun gerisinde Suriye'nin yağmalanmasından pay kapma arzusu olduğu biliniyor.

Tam da böylesi günlerde, İran'da gösterere gösterere yapılan toplantının arkasın-

dan "Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan" imzasıyla, ABD gazetesi *Wall Street Journal*'da yayınlanan "Dünya Esad'ı durdurmalı" başlıklı yazı Türkiye'nin nerede durduğunu ayrıca göstermektedir. Erdoğan'a göre "İdlib köprüden önceki son çıkış"tır. Bu köprü'nün hangi ayaklar üzerine kurulduğu ise ortadadır. Hiç de söylendiği gibi bu ayaklar Suriye'de barış üzerine kurulmamıştır. "Suriye halkını, Beşşar Esed'in insafına terk edemeyiz. Rejimin İdlib'e yönelik taarruzunun amacı, gerçekten terörle mücadele etmek değil, gelişigüzel saldırılarla muhalifleri ortadan kaldırmak olacaktır" denilen yazıda açığa çıkmaktadır ki korunan ve kollanan hem ABD emperyalizminin hem de Türk devletinin tetikçiliğini yapan çetelerin güvenliğidir.

Kaldı ki İngiltere ve Amerika başından beri olası İdlib operasyonunu engellemek için çeşitli provokasyonlar peşindedir. Provokasyonların merkezinde duran "Beyaz Baretliler"e ABD'nin açıkça kefil olması bu yüzdendir. İran'da yapılan üçlü toplantının hemen sonrasında ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Heather Nauert; Şam rejimi ve Rusya'nın, Suriye'de birçok kuşkuyla olayda adı geçen "Beyaz Baretliler"i büyük bir dezenformasyon kampanyasıyla suçlayarak gönüllülerini risk altında bıraktığını söyledi. Nauert, "Beyaz Baretliler binlerce insanın hayatını kurtarmış ve kurtarmaya devam eden insani bir yardım kuruluşudur. Birçoğunuz onların iyi çalışmalar yaptığını ve yapmakta olduğunu biliyor" dedi.

Türk tarafının ise zaten güdümündeki çeteleri nasıl kolladığı basına da çıkmaktadır. Maaşlarını Türk lirası üzerinden

değil Suriye parası üzerinden isteyen çetelere verilen maddi yardımlar, çetecileri Türkiye nüfusuna alma, Türkiye'den ev gibi imkânlar sağlanması artık saklanmamaktadır. Her şeyin Suriye halkı için yapıldığı söylenen ve bu amaçla yürütülen savaşta Türkiye yer yer başkalarına hatırlattığı Birleşmiş Milletler belgelerine göre de savaş suçu işlemektedir.

Emperyalistlere ve onların bölgesel hesaplarına göre Suriye sadece Suriye değildir. Türk sermaye devleti için en büyük sorun, Suriye'nin yeniden şekillenmesinde kendi bölgesel hesaplarının gözetilmesidir. İnşası iştahlarını ayrıca kabartmaktadır. Ayrıca Kürt halkının bölgedeki kazanımlarının geleceği de Türk sermaye devleti için kaygı verici temel unsurlardan biridir. Ancak emperyalistler tarafından Suriye'de yakılan ateşi daha da harlamak, karıştırmak için tutulan maşa gerici çetelerdir. Ateşin bu maşayı tutanlara da sıçraması olasıdır.

Suriye üzerindeki kirliliş hayallerini gerçek kılabilmek için "ateşkes" ve "barış" safsatalarıyla cihatçı çetelere hamilik yapan Türk sermaye devleti, bataklığa adım daha fazla sürüklenmektedir. Bu, hem bölgedeki işçi sınıfının ve sömürülen halkların hem de Türkiye işçi sınıfının daha büyük bir fatura ve yıkımla karşı karşıya kalması demektir. Suriye'deki işgalin faturasını ödememek için işçi sınıfı ve emekçiler, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı kenetlenmeli, emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin saldırganlığına ve provokasyonlarına taviz vermemelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/34 * 14 Eylül 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Tahran Zirvesi ve Türkiye'nin büyüyen açmazları

Astana üçlüsü olan Rusya, Türkiye ve İran'ın İdlib ve Suriye sorununu görüşmek üzere gerçekleştirdikleri Tahran buluşması, masanın devrilmemesine rağmen anlaşmazlıkla sonuçlandı. Bu durum, Tayyip Erdoğan'la Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin arasında canlı yayında yapılan ateşkes polemikleriyle adeta dünyaya duyurulmuş oldu. Erdoğan'ın 12 maddelik bildiriye ne edip edip "ateşkes" ifadesinin eklenmesi gerektiğini birçok kez dile getirmesi, Putin tarafından azarlanmanın ötesinde işe yaramadı.

Putin, Erdoğan'ın ateşkes önerisini "Erdoğan genel olarak ateşkeste haklı. Ancak orada silahlı muhalifler yok. IŞİD ve Nusra adına nasıl ateşkesten söz edebiliriz" sözleriyle yanıtladı ve onu azarlayacak şekilde reddetti. El Kaide, IŞİD ve bağlantılı örgütlere karşı operasyonları sürdürme kararlılığını ortaya koydu. Bunun üzerine Erdoğan'ın "Bu gruplara silah bırakma çağrısını buradan, bu zirveden yapalım" sızlanmasının ardından söz alan İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani'nin de "Bu gruplara silah bırakma çağrısı yapıyoruz, onaylıyoruz" demesi ve "Suriye'deki bütün terörist güçlerin yok edilmesi gerçekleşinceye kadar mücadeleye devam edileceği" biçiminde kararlılık göstermesi Erdoğan'ın perişanlığını derinleştirdi.

Zirvenin sona ermesinin ardından Erdoğan, "Sivil halkın korunması, terörist unsurların ayrışması ve İdlib'in mevcut statüsünün korunması önem arz ediyor. Burada atılacak yanlış adımların yankıları her tarafta hissedilecektir" dedi ve "Terörle mücadele kisvesi altında sahada oldubittilere gidilmemesi gerektiğini" dile getirdi. Putin ise "Bizim önceliğimiz Suriye'nin terörizmden tamamen temizlenmesidir. Özellikle İdlib'de kademeli olarak durumun istikrara kavuşması için adımları ele aldık. Sivil halkı korumak bahanesiyle teröristleri korumak kabul edilemez" dedi. Fırat Nehri'nin doğusundaki ABD unsurlarının varlığına dikkat çeken Ruhani de "ABD'yi Fırat'ın doğusundan çıkmaya zorlayalım, çünkü krizin devam etmesindeki en büyük etken ABD'dir" dedi.

Tüm bunlar, üçlünün İdlib konusunda bir görüş ayrılığı içinde olduğunu ve Türkiye'nin operasyonu önlemeye çalıştığı gibi çeteleri de koruma tutumu içinde

olduğunu gösterdi. Ruhani ve Putin ise operasyon konusundaki kararlılığını dile getirdi.

İDLİB'DE GERGINLİK TIRMANIYOR

Suriye'de çetelerin elindeki kritik şehir olan İdlib'de gerginlik tırmanıyor. Rusya ve İran'ın desteğiyle birçok bölgeyi çetelerden temizleyen Suriye ordusu, İdlib'i de çetelerden kurtararak kontrolü ele geçirmek istiyor. Bilindiği üzere Astana anlaşması çerçevesinde İdlib, çatışmasızlık alanlarından biri olmuş ve aynı anlaşmanın bir tarafı olarak Türkiye, İdlib'de 12 askeri gözlem noktası kurmuştu. Anlaşmaya göre, tarafların terörist olarak kabul ettiği grupların bu alanda temizlenmesi ve "ılımlı" grupların da siyasi müzakerelere katılmasının sağlanması gerekiyordu. Bu görev Türkiye'ye verilmişti. Fakat Türkiye, Astana anlaşması çerçevesinde aldığı görevi ve verdiği taahhütleri halen yerine getirmiş değil. Getirmeye niyeti olmadığı gibi işi de giderek zorlaşıyor. Suriye ordusunun, Rusya ve İran'ın desteğiyle İdlib'i kurtaracak bir askeri operasyon yapmasını durdurma şansı da yok gibi görünüyor.

Amerikan emperyalizmi ve Batılı müttefikleri de, İdlib'deki operasyonu durdurmak istiyor. Zira Rusya, İran ve Suriye cephesinin güç kazanması, onun Suriye'deki gücünün zayıflaması ve Fırat'ın doğusunda işgal ettiği bölgelerden de çekilmesi gerektiği anlamına geliyor. ABD'nin bölgedeki varlığının hiçbir meşruiyeti olmadığı da düşünüldüğünde çetelerin ABD tarafından kirli çıkarları uğruna bir araç olarak kullanılacağı anlaşılıyor. Dolayısıyla ABD, besleyip büyüttüğü, para ve silaha boğduğu çeteleri Suriye ile müttefiklerini zayıflatmak için

provokasyon amacıyla kullanacaktır. Katliamcı çeteler sürüsüne kimyasal silah tıyatrosu sahnelenerek Suriye'ye saldırmayı meşrulaştırmayı hedefliyor. Nitekim hem ABD hem de Rusya'nın, bölgede kimyasal silah kullanılacağından ısrarla söz etmeleri boşuna değildir.

ABD Başkanı Donald Trump, kimyasal silah saldırısını ve Suriye'nin müttefikleri aracılığıyla yapacağı operasyonu kastederek "Katliam olursa ABD çok kızacak" açıklamasında bulundu. Bu tür bir saldırının, "zaten trajik olan çatışmada pervasız bir tırmanmaya" ve "yüz binlerce insanın hayatına" mal olacağını belirtiyor. Bunun için de "insani" amaçlarla "Amerika Birleşik Devletleri ve müttefikleri, hızla ve uygun bir şekilde yanıt verecek" diye buyuruyor. Oysa Washington'ın, olası bir müdahale tehdidinin, herhangi bir insani kaygıyla alakası olmayacağı biliniyor. ABD; Irak'a karşı yürüttüğü savaştan Libya ile Suriye'deki rejim değişikliği operasyonlarına ve Yemen'e karşı sürdürdüğü barbarlığa vb. kadar, toplamında milyonlarca yaşama mal olan ve ülkeleri harabeye çeviren kanlı müdahalelerin mimarıdır. Dolayısıyla eğer ABD emperyalizmi Suriye'ye karşı yeni bir saldırı başlatacak olursa bu, ABD'nin Ortadoğu'ya egemen olma, İran ve Rusya'nın hem Suriye'deki hem de genel olarak Ortadoğu'daki etkisini zayıflatma biçimindeki çıkarlarını güçlendirmek için olacaktır.

Bir kimyasal silah saldırısı üzerine ko-partıtları fırtınalar henüz dinmemişken ve herhangi bir kimyasal saldırısı da henüz gerçekleşmemişken ABD, yasak olan fosfor bombalarını Suriye'de kullanmaktan çekinmedi. Böylece saldırgan ve savaşçı bir tutum sergilemek için gerektiğinde bahanelere de ihtiyaç duymadığını ve

çıkarlarının gerektiği her durumda çılgınlıklara başvurabileceğini göstermiş oldu.

Karşılıklı yapılan tehdit ve hamleler, atılmakta olan adımlar İdlib üzerinden Suriye'deki gelişmelerin kapsamlı ve tehlikeli bir sürece evrilebileceğinin işaretlerini vermektedir. Zira söz konusu olan küresel devlerin karşı karşıya gelmesi ve hegemonya kavgasında üstünlük kurma çabasıdır. Bundandır ki yansıyan haberlere göre, Rusya 26 savaş gemisini ve 36 uçağı Akdeniz'e göndermiş durumda. ABD'nin de bölgeye azımsanmayacak güçler yerleştirdiği ileri sürülüyor. Moskova, Pentagon'un, 56 güdümlü füze taşıyan USS Sullivans savaş gemisini yeniden Basra Körfezi'ne sevk ettiğini ve B-1B stratejik bombardıman uçaklarının Katar'daki El Udeyd Hava Üssü'ne yeniden konuşlandırıldığını iddia ediyor. Tüm bunlar elbette ki nedensiz değildir.

TÜRKİYE'NİN KIRLI HESAPLARI VE İFLASI

Türkiye, İdlib'e yönelik bir askeri operasyona "katliam", "göç dalgası" ve "ulusal güvenlik" vb. bahanelerle kesin olarak karşı çıkıyor. Engellemediği durumda ise süreci uzatmak derdindedir. Dolayısıyla caydırıcı olmak için 12 gözlem noktasını tahkim etmeye çalışmaktadır. Bu çerçevede Suriye ordusunun İdlib operasyonuna hazırlanmasından bu yana Hatay ve Kilis'teki sınır kapılarından İdlib'e askeri sevkiyat gerçekleştirilmekte-dir.

Tahran Zirvesi'nin ardından Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın'ın, İdlib bölgesinde Türk askeri varlığı sürdürükçe Rusya ve Suriye'nin operasyonu göze alamayacağını söyleyerek cihatçılara "kal-

kan" olacağını ima etmesi, Erdoğan'ın ise "Türkiye, özellikle Suriye'nin siyasi, coğrafi gerçek bütünlüğü sağlanana kadar bölgedeki varlığını korumakta kararlıdır" biçimindeki açıklaması, sorunun Türkiye için İdlib'in de ötesinde olduğunu ve Suriye ile ilgili kirli emellerinden kolayca vazgeçmediğini gösteriyor. Öte taraftan da ABD ve Batılı emperyalistlerin saldırgan açıklamalarını ise bir imkan olarak gördüğü, dahası umudu buraya bağladığı anlaşılıyor. Gerek ABD'nin YPG'yi Suriye'de kendi "müttefiki" olarak görmesi, gerekse Türkiye'nin ekonomik krizini ağırlaştırıcı yaptırımlar uygulaması nedeniyle Washington ile giderek artan bir gerilim yaşamasına rağmen Erdoğan hükümeti yine de umudu ABD ve Batılı müttefiklerine bağlamış durumdadır. ABD ile yürütülen diplomasi trafiği, Almanya, Fransa ve Rusya ile yapılması düşünülen toplantı bu umudun ifadesidir.

ABD ve Batılı emperyalistlerin tüm tehditlerine rağmen Suriye ordusu ve Rusya İdlib'in çevresine bir süredir yığınak yapmakta, hava ve topçu saldırıları düzenlemektedir. Zirve öncesi artan bu saldırılar zirvenin yapıldığı gün ve zirve sonrasında da devam etti. Zira, Rusya-Suriye-İran, bir taraftan Tahran'daki zirvede uzlaşma zemini bulması için diplomasiyi etkin bir şekilde kullanırlarken diğer taraftan İdlib'e yönelik saldırıları arttırarak "operasyon konusunda kararlı olduklarını" Türkiye'nin yanı sıra ABD ve müttefiklerine de göstermiş oldular. Öte tarafta Türkiye'nin Astana'da üstlendiği sorumluluk ve verdiği sözler vardır ve bunları tutmak zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Zira Türkiye, başka nedenlerin yanı sıra çeşitli vesilelerle Rusya'nın kendisine hava sahasını açması nedeniyle de Rusya'ya adeta mecbur durumdadır. Yanı sıra Suriye'nin başlatacağı bir operasyonda askeri gözlem noktalarındaki birliklerin Suriye ordusuyla çatışmaya girmesi durumunda Rusya'yı karşısında bulacaktır. Bu yüzden Türkiye'nin bir kez daha Amerikan müdahalesine umut bağlamaktan başka çaresi bulunmamaktadır. Bunun faturasının ağır olacağı ise sır değildir.

Türkiye'nin yeni Osmanlıcı dış politikası çoktan iflas etti ve bölgesel aktör olma hayalleri tuzla buz oldu. Putin'in canlı yayın resti ve azarlaması, ABD'nin yaptırımları, Türkiye'nin ekonomik ve siyasi olarak nasıl nefessiz kaldığını, tüm kabadayılıklarına rağmen emperyalistlere nasıl da muhtaç olduğunu gösterdi. Bu çaresizlik içinde Türkiye, emperyalist güçler arasında savrulmalar yaşayacak ve boynundaki emperyalist kölelik zincirine yeni halkalar eklenecek ve emperyalizmin kirli çıkarlarına tetikçilik yapmaya devam edeceklerdir.

Tahran'da üçlü Suriye zirvesi

Suriye hükümetinin Rusya ve İran'ın desteğiyle İdlib operasyonu hazırlıkları sürerken, Astana sürecinin garantör ülkeleri Rusya, İran ve Türkiye'den devlet yetkililerinin katılımıyla 6 Eylül'de Tahran'da üçlü zirve gerçekleştirildi.

Devlet başkanlarının konuşma yaptığı zirvede, Rusya ve İran adına konuşan Putin ve Ruhani; Suriye'nin toprak bütünlüğünün sağlanması için terör örgütlerinin temizlenmesi, Suriye hükümetiyle ortak çalışma, Suriye'nin kaderine kendi halkının karar vermesi ve yeni anayasa sürecinin işletilmesi vurguları yaptı.

Türkiye adına konuşma yapan AKP şefi Erdoğan aynı söylemleri tekrarlayarak İdlib'deki kirli çıkarlarını şöyle savundu: "Benzer kaygıları en az sizler kadar bizler de duyuyoruz. Ancak İdlib gibi her şeyin iç içe olduğu bir yerde teröristlere karşı mücadelede zaman ve farklı yöntemlere ihtiyaç var."

"Türkiye'nin İdlib konusundaki hassa-

siyeti ve kararlılığının doğru anlaşılması" demagojisiyle bölgedeki kirli çıkarlarını gizleyen Erdoğan, cihatçı çetelerle ateşkes ilan talebini dile getirdi. Ayrıca ülkedeki işgal ettikleri topraklarda kalmaya devam edeceklerini de sözlerine ekleyen Erdoğan Suriye hükümetiyle ortaklık konusunda şu ifadeleri kullandı: "Ülkemizin sağladığı örtülü güvencenin, kendi halkına yönelik katliamları hâlâ hafızalarımızda olan Esed rejiminin insafına bırakılmasına rıza gösteremeyiz."

Erdoğan'ın ateşkes talebine yanıt veren Putin, Nusra ve IŞİD'in masada yer almadığını ve onlar adına karar veremeyeceklerini vurguladı. Putin sonrasında da tüm çetelere silah bırakma çağrısı yapılmasına destek verdiğini belirtti.

SONUÇ BİLDİRGESİ

Zirvenin ardından 12 maddelik sonuç bildirgesi yayınlandı. Suriye Arap Cumhu-

riyeti'nin bağımsızlığı, toprak bütünlüğü vurgularının yer aldığı bildirmede, cihatçı çetelerle ilgili üç ülkenin "IŞİD, Nusra, El Kaide ve IŞİD'le bağlantılı diğer oluşumların tamamen ortadan kaldırılmasında işbirliğini sürdürme kararlılığının teyit edildiği" ifade edildi. Ayrıca ülkedeki ateşkes rejimine katılmış grupların sözü konusu gruplardan "ayrıştırılması" noktasına da işaret edildi.

Suriye'deki ihtilafın Suriyelilerin öncülüğünde ve sahipliğinde siyasi çözümle son bulacağı vurgulanan bildirmede, Soçi'de düzenlenen Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nin kararlarıyla uyumlu bir şekilde sürecin ilerletilmesi vurgusu yapıldı.

Suriye'de yerlerinden edilenlerin evlerine dönebilmesi için "gerekli şartların oluşturulması" ifadelerinin de yüzeysel olarak yer aldığı bildirmede, bir sonraki üçlü zirvenin Rusya'da yapılacağı belirtildi.

TSK İdlib'de çetelere desteğini sürdürecektir

AKP şefleri İdlib'de konuşlandığı cihatçı çetelerin hamiliğini yaparak "ateşkes", "saldırmazlık" çağrıları yaparken, bölgedeki işgali sürdürmeyi ve saldırı hazırlığını da elden bırakmıyor.

Suriye'de işgal ettiği bölgelere askeri sevkiyatını sürdüren sermaye devleti, son olarak da komando birliklerini İdlib sınırına sevk etti. Erdoğan'ın sözcüsü İb-

rahim Kalın'ın TSK bölgede konuşluken operasyon olmayacağını öne sürmesinin ardından yapılan sevkiyatta, çavuş, subay ve astsubaylardan oluşan komando birliklerinin bulunduğu kaydedildi. Ayrıca zırhlı personel taşıyıcıları ve lojistik araçların olduğu askeri konvoyun Hatay'a ulaştığı ifade edildi.

Diğer yandan, sermaye devletinin

hamiliğini yaptığı ve Suriye hükümetinin operasyonunu ağız birliğiyle "işgal" diye tanımlayan ÖSO çetesinden, TSK'dan aldıkları desteğe ilişkin açıklama yapıldı. ÖSO komutanı Ahmed Rahal, İdlib'e konuşlandırılan TSK birliklerinin buradan çekilmesinin söz konusu olmadığını belirterek TSK'dan mühimmat ve silah desteği almaya devam edeceklerini söyledi.

AB'ye yine göz kırpan Erdoğan'dan yeni manevralar

Dış politikada yaşadığı açmazlar nedeniyle sıkışan Türk sermaye devletinin arayışları sürüyor. ABD ile yaşadığı siyasi kriz sonrasında AB ile yeniden yakınlaşma adımları atmaya çalışıyor. Bu kapsamda, Avrupa Birliği'yle ilişkilerini canlandırmak için 3 yıl aradan sonra Reform Eylem Grubu toplandı.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Adalet Bakanı Abdulhamit Gül, Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak ve İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun katılımıyla toplanan Reform Eylem Grubu'nda yapılan açıklamada, Türkiye'nin AB'ye üyelik hedefi doğrultusunda önümüzdeki süreçte çalışmalarına kararlılıkla devam edeceğini vurguladı. Tabii bu bir dizi yalan eşliğinde belirtildi. "Siyasi reformlar alanında her geçen gün çıtayı daha yukarıya çeken ve geleceğin inşasında demokrasi, hukukun üstünlüğü ve insan haklarının korunmasını esas alan bir duruş" sergilediklerinden dem vurularak "Reformlarımız gerçekleştirilirken, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile AB'nin norm ve müktesebatının da dikkate alınmasına devam edilecektir" denildi. Bu 'iyi niyet' seremonilerinden sonra AB'den temel beklentileri olarak da AB'ye katılım müzakerelerinin tekrar canlandırılması, Vize Serbestisi Diyalogu'nun neticelendirilmesi, Gümrük Birliği'nin güncellenmesi müzakerelerine başlanması gibi sermayenin öncelikli isteklerinin yanı sıra baştan beri rant ve çıkar eksensiz bakılan Suriyeli mülteciler için mali yardımın hızlandırılmasını istedikleri.

Sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde düzen siyasetinin ne gibi ikiyüzlüklere hâsıl olduğu biliniyor. Erdoğan Türkiye'sinin AB ile ilişkileri bu açıdan oldukça örnek sunmaktadır. Pragmatik politikayı en kaba haliyle devreye sokan Erdoğan ve AKP, dün AB ve üye ülkelere karşı hamaset dolu sözlerle ahkâm keserken bugün AB'nin norm ve müktesebatını dikkate almaktan bahsetmektedir. Gerek ekonomi alanında gerekse dış politikada yaşadığı açmazlar Erdoğan'ı tekrar manevra yapmaya zorlamaktadır. Türkiye'nin yaşadığı ekonomik kriz dinamikleri ABD ile yaşanan siyasi krizle birlikte artıp döviz kurları fırlayınca, başta Almanya olmak üzere kimi AB ülkelerinin destek açıklamalarının gelmesini Erdoğan fırsat bildi. Bu çerçevede AB üyeliği yeniden

Gerçekte ne AB normları gerçek hak ve özgürlükleri temsil etmektedir ne de Erdoğan AKP'sinin derdi hak ve özgürlükleri geliştirmektir. Onlar için bunlar tribünlere yönelik oyalama ve pazarlık konusu olmaktan öteye gitmemektedir.

önem kazandı. Dün sorun yaşadıkları ve Nazi artığı olmakla suçladıkları Almanya ve Hollanda ile diplomatik ilişkiler geliştirilmeye başlandı. TV ekranlarında AKP'liler AB güzellemeleri eşliğinde "Yaklaşık 60 senedir bu yola baş koyduk" türünden açıklamalar yapmaya başladı.

Özellikle AB'nin lider ülkesi konumundaki Almanya ile ilişkileri düzeltmek adına bir dizi çaba sergileniyor. Alman Dışişleri Bakanı'nın Ankara'yı ziyaretinden sonra TÜSİAD'ın davetiyle Almanya'daki sermaye örgütleri de Türkiye'ye geldi. Erdoğan da Eylül sonunda Berlin'e gidecek. Özetle Erdoğan başta TÜSİAD ve TOBB olmak üzere sermaye örgütlerinin sürekli olarak telkin ettikleri AB ile ilişkileri yoluna koymasına öğüdünü yerine getirmek için tekrar fırsat bulmuş, tüm söylediklerini "unutarak", kendine has pragmatizmin yeni bir örneğini sergilemeye başlamıştır.

Öte yandan, aynı pragmatik çizgi AB ülkeleri için de geçerlidir. Güncel planda Türkiye'nin yaşadığı ekonomik kriz belirtileri, biriken borçları Avrupa burjuvazisini de kuşkusuz yakından ilgilendiriyor. Zira Avrupalı emperyalistler için Türkiye pazarının istikrarı önemlidir. Diğer yan-

dan Avrupa bankalarının Türkiye'de kimi bankalarla ortaklıkları söz konusudur ve bu bankalar üzerinden kullandıkları kredinin geri ödenmesini garantilemek istemektedirler. Ayrıca yatırım yaptıkları şirket ortaklıklarının çıkarlarını korumanın yanında her türden yağma ve talana açık Türkiye gerçekliği de iştah kabartmaktadır. Alman sermayedarların Türkiye ziyareti bunun en somut örneğidir.

Kuşkusuz Türkiye'nin içine girdiği bu kırılgan dönemde sürekli mülteci "kuzu" öne sürerek 'el yükselten' Erdoğan'a karşı bir dizi siyasal avantaj da kazanan Avrupalı emperyalistler bu durumu sonuna kadar değerlendireceklerdir. Çıkarlar uyuşmadığında Erdoğan'ın diktatör olduğunu hatırlayanlar, bu nedenle şimdilerde bunu görmezden geliyorlar. Ancak iç kamuoyuna yönelik AB ülkeleriyle gerginliklerin öne çıktığı dönemde de ekonomik ilişkilerin korunup devam ettiği unutulmamalıdır.

Değinilmesi gereken bir diğer konu ise, Türkiye-AB ilişkileri söz konusu olduğunda demokratik hak ve özgürlükler alanının istismar edilmesidir. İnsan hakları, temel hak ve özgürlükler konusu her iki tarafça işlerine geldiği gibi istismar

edilmekte, kirli çıkar ilişkilerine perde yapılmaktadır. AB ülkeleri işlerine gelmediğinde Türkiye'nin insan hakları karnesini hatırlamakta, Türkiye ise şu günlerde olduğu gibi AB ile yakınlaşmak istediğinde çıkar önceliğine göre insan haklarından -o da satır aralarında- bahsetmektedir. Gerçekte ne AB normları gerçek hak ve özgürlükleri temsil etmektedir ne de Erdoğan AKP'sinin derdi hak ve özgürlükleri geliştirmektir. Onlar için bunlar tribünlere yönelik oyalama ve pazarlık konusu olmaktan öteye gitmemektedir. Avrupa ülkelerinde hak ve özgürlükler alanının nispeten geniş olmasının tek nedeni o ülkelerin işçi ve emekçilerinin verdikleri tarihsel mücadelelerdir.

Özetle Türkiye'nin ABD ve AB ile kurduğu ilişkiler emperyalist bağımlılık ilişkileridir. Erdoğan'ın genellikle iç politika adına yaptığı kimi çıkışların ve göstermelik tutumların hiçbir kıymeti olmadığını bugün geline süreç de göstermektedir. Gerek Erdoğan'ın bol "U" dönüşlü siyaseti gerekse Batılı emperyalistlerin ikiyüzlü tutumları düzen siyasetinin nedenli ilkeden yoksun ve kirli ilişkiler üzerine kurulu olduğunu göstermektedir.

AKP'ye toz kondurmayan MÜSİAD'dan kriz itirafları

Sermayedarlar 16 yıllık AKP yönetimi, 'sıcak para' ile dövizle borçlanma ve artan ithalat sonucunda, daha fazla dışa bağımlı hale gelirken kârlarını da katladı. Bugün TL'nin döviz karşısındaki değer kayıplarıyla patlak veren krizle birlikte sermayedarlar, kendi çıkarlarını ve sorumluluklarını görmezden gelerek bu gerçekleri "sorun" adı altında dile getirmeye başladı.

Türkiye kapitalizminin çarpık büyümesiyle ilgili itiraflarda bulunan sermayedarların son örneği de AKP'nin yandaş sermaye örgütü MÜSİAD'ın başkanı oldu.

Basına verdiği demeçte ekonomiyle ilgili krizden dolayı Trump'ı da hedef gösteren ve AKP'ye toz kondurmayan sermayedar Abdurrahman Kaan, ekonomi yönetimindeki hatalarına ilişkin itiraflarda da bulundu.

"ÜRETİMDE PLANLAMA YETERLİ YAPILMADI"

Krizin döviz açığından kaynaklandığını belirten MÜSİAD başkanı, "Bugün Türkiye'deki krizin ana sebebi döviz açığıdır. Borca dayalı bir büyüme oldu" ifadelerini

kullandı. Ucuz dövizle borçlanmanın yanı sıra ithalata bağımlılığın da arttığına değinen Kaan şöyle konuştu: "Bu süreçte üretimdeki planlama yeterli yapılamadığı için uygun fiyatlı görüldüğünden ithalat ağırlıklı mal alımına gidildi. Üçüncü havalimanı gibi büyük yatırımlarda kullandığımız ekipmanları bile ithal ürünlerden seçtik."

Ekonomide normalleşmenin 6 aydan önce gerçekleşmeyeceğini sözlerine ekleyen Kaan "Bizim beklentimiz 6-8 ay arasındır" dedi.

Alman sermayedarlar TÜSİAD'ın davetiyle Türkiye'deydi

Türk sermaye devletinin son dönemde Almanya ile yoğun görüşmelerinin bir yenisi de sermaye örgütleri arasında gerçekleşti.

Alman sermayedarların TÜSİAD'a denk örgütü BDI'dan gelen heyet önce TÜSİAD'ı, ardından da ticaret ile sanayi ve teknoloji bakanlarını ziyaret etti.

Ziyarete ilişkin TÜSİAD'dan 7 Eylül'de yapılan açıklamada, görüşmenin TÜSİAD Almanya Ağı Başkanı ve Siemens Türkiye Başkanı Hüseyin Gelis'in yönetiminde gerçekleştiği belirtildi. BDI

Genel Sekreteri Dr. Joachim Lang, TÜSİAD Genel Sekreteri Dr. Bahadır Kaleağası ile iki ülke şirketlerinin üst düzey temsilcilerinin katıldığı toplantıya ilişkin açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"Toplantıda Türkiye-AB ilişkileri, Gümrük Birliği'nin güncellenmesi, Endüstri 4.0, yenilenebilir enerji, Türkiye ve Alman özel sektörünün Afrika ve Çin'e yönelik işbirliği konuları ele alındı. Türkiye ekonomisinin istikrarının ve Almanya ile Türkiye arasındaki iş ortaklıklarının daha da artmasının tüm Avrupa

ekonomisi için önemi özellikle vurgulandı. TÜSİAD ve BDI'nın üyesi olduğu ve merkezi Brüksel'de bulunan Avrupa özel sektörünün temsil kuruluşu BusinessEurope da Türkiye'nin AB sürecini destekliyor."

Açıklamada ayrıca, TÜSİAD ve BDI heyetlerinin, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank ve Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan ile de görüşüldüğü bildirildi.

Görüşmelere dair "İkili ekonomik ilişkiler konusunda görüş alışverişinde bulundu" denildi.

Emekçiler yoksullaşırken milyonerlerin sayısı arttı

İşçi sınıfı ve emekçileri sömürerek açlığa, yoksulluğa mahkum eden ve bu sömürü üzerinden ayakta kalan sermaye düzeni diğer yandan milyoner üretmeyi de sürdürüyor.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) verilerine göre, hesaplarında 1 milyon lira ve üzeri parası bulunan milyonerlerin sayısı Temmuz sonu itibarıyla 166 bin 25'e çıktı. 2017 yılı sonuna göre 27 bin 45 kişi artan milyonerlerin hesaplarındaki toplam mevduat da 1 trilyon 78 milyar 734 milyon lira oldu.

AKP şefleri ve sermayedarlar, TL'deki değer kaybı üzerinden emekçilere "döviz" üzerinden demagogiler yaparken, milyonerler kurdaki dalgalanmaları da fırsata çevirmeyi ihmal etmiyor. Zira milyonerlerin hesaplarındaki paranın yarısından fazlası döviz olarak saklanıyor.

Yurtiçindeki milyonerlerin toplam mevduat hesabı 976 milyar 397 milyon lira olurken, bunun 527 milyar 399 milyon lirası döviz cinsinde, 4 milyar 265 milyon lirası da kıymetli maddeden hesaplarında tutuluyor.

Yurtdışındaki milyonerlerin hesaplarının büyük çoğunluğu ise döviz cinsinde. Milyonerlerin hesabındaki 102 milyar 337 milyon liranın 95 milyar 16 milyon lirası yabancı para olarak saklanıyor.

Varlık Fonu'nun başkanı Erdoğan oldu

AKP şefi Tayyip Erdoğan, Resmi Gazete'de yayımlanan kararla Türkiye Varlık Fonu Yönetimi A.Ş.'nin Yönetim Kurulu Başkanı oldu.

Resmi Gazete'nin 12 Eylül tarihli sayısında yayımlanan iki kararla Varlık Fonu Yönetimi A.Ş.'nin yönetimi değiştirildi. İlk kararda, şirketin yönetim kurulu başkanı cumhurbaşkanı olarak belirlendi.

İkinci kararda, yönetim kurulu ve genel müdür listesi yayımlandı. Buna göre Erdoğan'ın başkanvekili olarak Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak belirlendi. Sermayedarların da aralarında olduğu, diğer yönetim kurulu üyeleri Selim Arda Ermut, Hüseyin Aydın, Rifat Hisarcıklıoğlu, Erişah Arıcan, Fuat Tosyalı ve Zafer Sönmez oldu. Zafer Sönmez ayrıca şirketin genel müdürü olarak atandı.

Su ve akaryakıtta zam

TÜİK'e göre enflasyon yüzde 18'e dayansa da açlık ve yoksulluğa mahkum edilen işçi sınıfı ve emekçiler, temel ihtiyaçlara yapılan büyük zamlarla daha büyük bir sefaletle yüz yüze bırakılıyor.

Bu zamların son örneği de, suya son bir ayda yapılan, yüzde 60'lara varan zam oldu. İstanbul Sucular Esnaf Odası Başkanı Ahmet Turan Akkaya, "Son 1 ayda suya yüzde 60 zam yapıldı" diyerek su fiyatlarındaki artışa dikkat çekti.

19 litre damacana su fiyatlarının 6-20 TL arasında değiştiğini belirten Akkaya, 0,5 litre suyun fiyatının da 2 TL'yi bulduğunu ifade etti. Maliyetlerin arttığını fakat bunun yüzde 60'lara varan zammı gerektirmediğini dile getiren Akkaya, "Damacana su en fazla 10 TL'den satılmalı" dedi.

Uluslararası enerji fiyatlarındaki artışlar ve TL'nin döviz karşısındaki kayıpları ile akaryakıt ürünlerine zam olarak yansıtılmaya devam ediyor. Son olarak da LPG otogaza zam yapıldı.

Enerji Petrol Gaz İkmal İstasyonları İşveren Sendikası (EPGİS) tarafından yapılan açıklamaya göre, LPG otogazın litre fiyatına 9 kuruş zam yapıldı.

Zammın ÖTV'den düşülerek şimdilik tüketiciye yansıtılmayacağı belirtildi.

Öte yandan 2018 yılı başında gizli zam yapılan ve geçtiğimiz haftalarda yeni zam yapılacağı tartışılan ekmek fiyatlarıyla ilgili Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli'den açıklama geldi. "Yeni yıla kadar ekmekte fiyat artışı yok" diyen Pakdemirli şimdilik ekmeğe zam yapılmayacağını söyledi.

Moody's: Şirketlerin kredi durumu kaygı verici

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's 10 Eylül'de yaptığı açıklamada, Arjantin ve Türkiye'nin de aralarında bulunduğu gelişmekte olan ülkelerdeki şirketlerin kredi durumunun kaygı verici olduğunu belirtti.

Açıklamada, özellikle Arjantin ve Türkiye'deki şirketlerin yükselen kredi maliyetlerinden ötürü hassas bir dönemden geçtiğine dikkat çekildi.

Çin'in de zor bir dönemden geçtiği, ancak yeterli rezervinin olduğu belirtildi.

Kriz ikinci çeyrek büyüme oranına yansıdı

Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz ikinci çeyrek büyüme oranına da yansıdı. Son dönemlerde yüzde 7'nin üzerinde büyüme kaydeden Türkiye ekonomisi, ikinci çeyrekte geçen yıla kıyasla yüzde 5,2 büyüdü. 3. ve 4. çeyreklerde küçülme beklenen ekonomide, 2. çeyrek büyümesi beklentilere paralel olarak düşmüş oldu.

EKONOMİ DOLAR BAZINDA KÜÇÜLDÜ

TÜİK Dönemsel Gayrisafi Yurt İçi Hasıla bültenini yayınladı. Cari fiyatlara göre TL bazında yüzde 5,2 artış kaydedilen GSYH, Geçen yılın ikinci çeyreğindeki 734 milyon 426 bin TL seviyesinden 884 milyon 4 bin TL'ye çıktı. Dolar bazında hesaplanan GSYH ise geçen yılın 2. çey-

reğindeki 204 milyon 867 bin dolar seviyesinden 204 milyon 281 bin dolara düştü.

DEVLETİN HARCAMALARI YÜZDE 7 ARTTI

Harcamalara göre hesaplanan GSYH'de hanehalklarının, hanehalkına hizmet eden kâr amacı olmayan kuruluşların (HHKOK) ve devletin nihai tüketim harcamalarında ve mal ve hizmet ihracatındaki artışlar dikkat çekti. Buna göre, hanehalklarının ve HHKOK'nin nihai tüketim harcamaları yüzde 6,3, devletinki de yüzde 7,2 arttı. Mal ve hizmet ihracatı yüzde 4,5 artarken, ithalat ise yüzde 0,3 arttı.

İŞ GÜCÜNÜN PAYI DÜŞTÜ, PATRONLARIN PAYI ARTTI

Gelir yöntemine göre hesaplanan GSYH verilerinde ise iş gücü ödemelerinin payındaki düşüş göze çarptı. Geçen yılın 2. çeyreğine kıyasla iş gücü ödemeleri ve patronların kârlarını kısmen yansıtan 'net işletme artışı' yüzde 19,4 oranında artış kaydetti. Buna karşın birinci çeyrekte yüzde 38,2 olan iş gücü ödemeleri ikinci çeyrekte yüzde 36'ya düşerken, işletme artışı yüzde 43,4'ten yüzde 46,1'e çıktı.

Öte yandan geçen yıla kıyasla sabit sermaye tüketiminin payı yüzde 17,6'dan yüzde 18,2'ye çıktı.

Otomotiv üretiminde, ihracatta ve pazarda daralma

Otomotiv sektörü ihracatta döviz kurunun etkisiyle değer bazında rekorlar kırıp sermayedarlar kârlarını katlarken üretimde, ihracatta ve pazarda adet bazında düşüşler dikkat çekiyor.

Otomotiv Sanayi Derneği (OSD) tarafından açıklanan verilere göre, 2018 yılının ilk 7 ayında üretim yüzde 3,1 düşüş kaydetti. Bu düşüşle birlikte toplam üretim 986 bin 922 adet olarak gerçekleşti.

Otomobil grubunda üretimin yüzde 6,5 düşüşle 653 bin 780'e düştüğü bu dönemde, ticari araç grubunda ise geçen yıla kıyasla yüzde 4,6 artış yaşandı. Üretimde hafif ticari araç grubu yüzde 2,8, ağır ticari araç grubu yüzde 32,6 artış kaydetti.

Otomotiv üretimindeki düşüşe paralel ihracatta da adet bazında düşüşler yaşandı. 7 ayda ihracat 811 bin 560 adete

düşerek geçen yıla kıyasla yüzde 2 azaldı. Bununla birlikte dolar bazında yüzde 14,8, avro bazında ise yüzde 4 artış kaydedildi.

Bu dönemde otomotiv pazarındaki daralma da göze çarptı. 7 aylık dönemde toplam pazarda yüzde 15,6'lık daralma olurken, üretimin artış kaydettiği ticari araç pazarında ise yüzde 20,8'lik küçülme yaşandı.

Fitch 4 bankanın kredi notunu düşürdü

Türkiye kapitalizmi krize doğru sürüklenirken, finansal kriz tehdidiyle birlikte bankalar üzerindeki riskler de artıyor. Bu durum, kredi derecelendirme kuruluşlarının bankalarla ilgili olumsuz değerlendirmelerine de yansıyor.

Son olarak da uluslararası kredi de-

recelendirme kuruluşu Fitch Ratings, 4 bankanın kredi notunu düşürdü.

Fitch Ratings tarafından yapılan değerlendirmede, Andolubank ve Fibabanka'nın kredi notları BB'den B+'ya; Şekerbank'ınki B+'dan B'ye, Odeabank'ınki BB-'den B'ye düşürüldü.

Görünümleri de negatif olan bankalarla ilgili Fitch Ratings'in değerlendirilmesinde; bankaların varlık kalitesi, likidite ve fonlama profillerinde artan riskler ve ekonomideki "sert iniş" tehdidiyle birlikte yatırım algısındaki kötüleşme karara gerekçe olarak gösterildi.

Türkiye özelleştirmeler tarihinde bir sayfa: SEKA

Son dönemde yaşanan ekonomik kriz birçok alanda yansımaları buluyor. Doğalgaz ve elektriğe her ay zam gelirken temel tüketim maddelerinde de yüzde 50'yi bulan zamlar söz konusu. Bu zam furçasından nasibini alan sektörlerden biri de matbaacılık oldu. Kağıtta büyük oranda dışa bağımlı olan Türkiye'de dövizin yükselmesi ile birlikte fiyatlar yükseldi, birçok gazete ve dergi zam yapmak zorunda kaldı. Kimi bölgelerde yerel gazeteler Pazar günleri baskı yapmama kararı alırken, kimi dergiler de boyut küçültme hatta kapanma noktasına geldi. Bazı yayınevleri ise kitap fiyatlarına zam yaptığını açıkladı. Basılı yayın sektörünün bu zor durumu akıllara Selüloz ve Kâğıt Sanayi Fabrikası'nın (SEKA) özelleştirilmesini getirdi.

İşçi kentlerinin yapısını, orada var olan üretim alanları yani fabrikalar belirler. Bu büyük bir fabrikaysa eğer zaten neredeyse tüm kent orada çalışıyordu ve tüm kent yaşamını o fabrikanın kendisi düzenler. Bugün Zonguldak'ın madenci şehri diye anılması ya da Manisa denince akla Vestel'in gelmesi gibi. SEKA da 1930'lar, '40'lar, '50'ler İzmit'i için böyle bir konumdaydı. Şu an bir sanayi havzası olan İzmit'in ilk fabrikalarından olan SEKA 1936 yılında kurulduğunda, kentin geçim kaynağı olmasının yanı sıra sosyal yaşamının da öncüsü konumundaydı. Fabrika bünyesinde işçilerin sosyokültürel ihtiyaçlarını karşılamaları için kantin, lokal, tüketim kooperatifi, kreş ve çocuk bahçesi mevcuttu. 1940'larda fabrika kampüsüne kurulan sinema salonunda sadece fabrika işçilerine değil tüm kent halkına açık sinema gösterileri yapıyordu. Sapanca Gölü kenarında işçilerin kullanımı için yaz kampı bulunan SEKA'nın 17 yataklı reviri, 1951 yılında 50 yataklı ve tam teşekküllü bir hastaneye dönüşmüştü. Kentin sosyal yaşamına böylesine bir katkısı bulunan SEKA'nın "Kağıtspor" adında, çeşitli spor branşlarında takımları vardı.

İzmit fabrikasının üretim kapasitesi 10 bin tondur. Daha sonrasında farklı illerde ona yakın SEKA fabrikası ile 1980'e gelindiğinde üretim kapasitesi 617 bin tona, istihdam kapasitesi ise 10 bin kişiye ulaşmıştı. Ayrıca SEKA, kâğıdın hammaddesi olan selüloz ve odun hamurunu kendi üreten entegre bir fabrikaydı ve

bu durum Türkiye'de tekti. 1980 darbesi sonrası başlayan neo-liberal saldırı dalgası SEKA'yı da yuttu ve SEKA'nın tüm yenileme yatırımları durduruldu. SEKA'ya bağlı Dalaman İşletmesi 2002 yılında 40 milyon dolara; 2003 yılında Balıkesir İşletmesi 1.1, Afyon İşletmesi 3.1, Çaycuma İşletmesi 15.1, Akdeniz İşletmesi de 109.9 milyon dolara özelleştirildi. 2004 yılında da Kastamonu İşletmesi 9, Giresun İşletmesi 3,4 milyon dolara özelleştirildi. Özelleştirme programına alınmasıyla bilinçli bir şekilde zarar ettirilen SEKA fabrikaları varlık değerinin çok altında bedellerle sermayeye peşkeş çekildi. Prof. Dr. Erinç Yeldan'ın ifadeleriyle "SEKA'nın kapatılması kararı, Türkiye'yi uluslararası işbölümü içerisinde düşük katma değerli, emek yoğun teknolojiler üretmekle görevli bir ucuz işgücü deposuna dönüştürmeyi hedefleyen ve ülkemizi bir ucuz ithalat ve finansal spekülasyon cenneti olarak gören neo-liberal projenin bir uzantısıdır."

İzmit fabrikası hakkında ise 1998 yılında imar planı değişikliğinin kabulüyle arazisine dair yeşil alan, spor, otel alanı, kongre merkezi alanı, lüks konut alanı olarak belirlenmesi kararı verildi. SEKA bünyesinde çalışan işçilerin bir kısmının Ford fabrikasında bir kısmının da İzmit Belediyesi'nde istihdam edilmesi kararlaştırıldı. Ancak gelişen tepkiler sonucu

bu karar o dönem uygulanamadı. Fabrika işçilerinin ve tüm İzmit halkının 52 gün süren direnişi ile devlete geri adım atıldı. Ancak 27 Ocak 2005 tarihine gelindiğinde hiçbir teknolojik yenilenme yapılmayan, zarar ettirilen, "özel sektöre yenik düştü" denilen SEKA İzmit fabrikası kapatıldı. Kapatılma kararını duyan 700'den fazla işçi fabrikaya kapandı. SEKA fabrikasının 1600 dönümlük fidanlık arazisi (SEKA, odun hamuru elde edeceği ağaçları kendisi yetiştiriyordu) ise bedelsiz olarak Ford'a tahsis edildi.

SEKA'nın özelleştirilmesini savunanlar "SEKA'nın kapasitesinin verimli olarak kullanılmamasından dolayı zaman içinde kağıt üretiminde bir açık oluşmuş ve bu açık özel sektör tarafından yeni kapasiteler yaratılarak veya dışalım yoluyla doldurulmuştur. Bu nedenle SEKA İşletmeleri kamuya daha fazla yük olmamak amacıyla özelleştirilmelidir" diyerek kendilerini gerekçelendiriyorlardı. Ancak somut veriler hiç de böyle dememektedir. Örneğin, 2001 yılı verilerine göre; özel sektörde kişi başına üretim 28.4 ton iken, SEKA'da 63.7 tondur. Özel sektör hammadde gereksiniminin % 75.8'ini atık kağıtlardan karşılarken, SEKA % 6.4'ünü atık kağıtlardan karşılayabilmektedir. SEKA'da 20 yıllık bir işçinin kuruluş maliyeti 1.966.000 TL iken, özel sektörde ortalama işçi maliyetleri bu miktarın ya-

rısı kadardır. Ayrıca özelleştirme sonrası "MOPAK Dalaman Selüloz-Kağıt-Karton Entegre Tesisleri" unvanıyla faaliyete geçen fabrika, şu an Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşundan biridir. Bu da kamuya ait bir fabrikanın bilinçli bir şekilde zarara uğratıldığı, özel sektöre peşkeşinin ardından nasıl büyütüldüğünü göstermektedir.

Ayrıca SEKA'nın özelleştirilme kararının verildiği yıl, dönemin en çok kağıt ithal eden gazete sahiplerinden Aydın Doğan'a fabrika yönetimi tarafından verilen brifing de akıllarda soru işaretleri yaratmıştır.

SEKA fabrikalarının kapatılması ve özelleştirilmesi yoluyla Türkiye kağıtta tamamen bağımlı hale geldi. Tıpkı tarımda ve hayvancılıkta olduğu gibi. Tüm kamu kaynakları, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, uluslararası sermayeye ve yerli işbirlikçilerine hibe ediliyor. Yakın zamanda özelleştirilen, Amerikan emperyalizmine peşkeş çekilen şeker fabrikaları da buna güncel bir örnek.

Emperyalizme göbekten bağımlı, Türkiye'de tamamen ithalata dayalı ekonomi tablosu, dövizle belirlenen iç yapısı bitmek bilmez bir kriz dalgası üretiyor. Bu sonu gelmeyen neo-liberal saldırıların ve kapitalizmin krizlerinin bedelini ise işçi sınıfı ve bütün emekçiler ödüyor.

“Haklarımızı alana kadar direnişe devam!”

Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası ile Avusturya sermayeli MM Süperpak şirketinin temsilcileri arasında devam eden toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine 20 Haziran'da başlayan grev üçüncü ayını doldurmaya hazırlanıyor. Şirketin İzmir, Karaman ve Antep'teki fabrikalarında çalışan işçilerin, net 380 liralık zam talebine karşı Süperpak yönetimi sıfır zam dayatmasında bulunmuştu. Grevin ardından lokavt ilan eden Süperpak'ın yönetimi, sendikanın yaptığı çağrılara rağmen sözleşme masasına oturmadı.

80 günü aşkın süredir grevde olan Süperpak işçileri ile, patronlarının sözleşme masasına oturmaması, kriz ve okulların direnişte açılması üzerine konuştuk.

Sendika temsilcisi İsmail Güderoğlu: Süperpak çalışanları olarak 20 Haziran'dan beri grevdeyiz bugün (11 Eylül) direnişimizin 84. günü. İzmir, Karaman ve Antep olmak üzere toplam 240 arkadaşımızla greve çıktık. 1 Ocak 2018 tarihinden itibaren toplu sözleşme görüşmeleri başlamıştı. İşverenle 18 Haziran'da görüştük ve bize sıfır zam dayatması oldu. Biz de bunun kabul edilemez olduğunu söyledik ve arkadaşlarımızla beraber aldığımız kararla greve çıktık. 3 fabrikada aynı anda greve çıktık. 84 gündür grevdeyiz, tek yumruk tek bilek bir şekilde devam ediyoruz.

Bizim işverenle ilk görüştüğümüzde istediğimiz ücret talebi şu an itibarıyla bile erimiş durumda. Biz greve çıktığımızda avro 5 liraydı bugün 7 buçuk lira. Şu an bizim %50 bir zam kaybımız var. Yani bizim net ücret zam talebimiz 380 liraydı, bunu avroya çevirdiğimizde 70 avro yaparken bugün 45-50 avro yapıyor, bu bizim aylık bir talebimizdi. Avusturya'da, Almanya'da yani Avrupa ülkelerinde saatlik ücretin 14-15 lira olduğu bir dönemde bizim 45-50 civarında aylık zam talebimiz var. Bu açıdan baktığımızda gün çektikçe taleplerimiz karşılanmak bir tarafa daha da geriye düşmüş durumda.

Bizim isteğimiz tamamıyla karşılanabilir ve insani taleplerdir. İşveren ise taleplerimizi karşılamamada ısrar ederek bizleri böleceğini sanıyor. Biz bütün arkadaşlar, hep beraber mağdur edildik ve hep beraber direniyoruz. Bugüne kadar işverenden olumlu bir adım atılmadı, görüşme talebi olmadı. Biz arkadaşlarla

tüm bu zorluklara göğüs gererek hakkımızı alana kadar bugüne kadar direndiğimiz ve bölünmediğimiz gibi, bundan sonra da direnmeye devam edeceğiz. Bugüne kadar patronun adım atmaması üzerine arkadaşlarla kendi aramızda konuştuk Pazartesi günü süreci değerlendirdik ve hep beraber direnişe devam kararı aldık.

İkinci temsilci Ramazan Karadağ: İşverenle daha önce yaptığımız toplu sözleşmelere baktığımızda; bu dönemki toplu sözleşmede sanki işveren krizin olacağını önceden biliyormuş da önlem almak için bizlere sıfır zam dayatmış ve bizlerin greve çıkmasını istemiş. Gerçi patrona göre, bazılarının göre sıfır zam değilmiş ama, zamsız çalış demenin karşılığı sıfır zamdır.

Yaşanan ekonomik krizin sonucu her şeyin pahalalanması bizlerin yaşam koşullarımızı daha da ağırlaştırırken, bir yandan da biz grevdeyken okulların açılıyor olması işçi arkadaşlar için durumu daha da zorlaştırıyor. 2018 yılının eğitim öğretim dönemi bizlerin grevde olduğu bir dönemde başlamış oldu. İster istemez bu tüm çalışan arkadaşlarımız için sıkıntılı bir süreç oldu. Her arkadaşımız çocuğunu okula kayıt ettirmeyi düşünmekte; kırtasiye masrafları artmış durumda ve ücret almadığımız için de ekonomik olarak bizleri sıkıntıya sokan bir durum. Tüm

bu zorluklara rağmen arkadaşlarımızla beraber hakkımızı alana kadar direnişe devam kararı aldık. Bu sıkıntılı dönemi de hep beraber atlatacağız.

- Grevde destek var mı?

İsmail Güderoğlu: Grevde çıktığımızdan bu yana özellikle Teksif Sendikası Torbalı Temsilciliği, Ege İşçi Birliği, DİSK Genel-İş, Polkima işçileri, Eğitim Sen Torbalı Temsilciliği ve Türk-İş Konfederasyonu bizlerle dayanışma içerisindedir. Bir kez daha buradan teşekkür ediyorum. Ayrıca Torbalı Belediyesi de bizlerin çadır, sandalye ve tuvalet sorununu çözerek direnişimizi destekledi.

- Direniş boyunca sesinizi duyurmak için neler yapıldı?

İsmail Güderoğlu: Öncelikle bütün sosyal medya kanallarını kullandık. Ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesi, *Evrensel*, Torbalı'nın yerel gazeteleri, *Bizim Torbalı* her zaman yanımızda, direnişimizi kamuoyuna yansıtma ve yaymada, direnişimizin sesini duyurmada yanımızda oldular.

Ramazan Karadağ: Direnişe başladıktan hemen sonra neden direnişe çıktığımızı anlatan bildiri hazırlayıp Torbalı'nın en büyük pazar yerinde topluca dağıtarak destek istedik, sesimizi duyurmaya çalıştık. Çok da iyi geçti hepimiz açısından. Bunun yanında direnişimizin 59. gününde fabrika önünde bir dayanışma etkinliği yaptık. Etkinliğe çağrı yapıp des-

tek istemek için Torbalı'da sendikalı olan fabrikaların temsilcileriyle görüştük, İzmir ve Torbalı'daki sendikalara gittik, etkinliğimize çağrı yaptık. Ayrancılar'da servis duraklarında çağrı bildirimlerini dağıttık, direnişe destek istedik. Etkinlik çok iyi geçti, bayram öncesine geliyordu aynı zamanda.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

Ramazan Karadağ: Bizler direnişe çıkmadan önce birçok arkadaşımız birbirini tanıyamıyordu. Vardiyalı çalışmamızdan dolayı yan yana gelme şansımız yoktu. Aynı vardiyada çalışanlar bile birbirlerine çok zaman ayıramıyordu. En önemlisi de biz direnişe 94 arkadaş çıktık ve yalnızca dört kadın arkadaş vardı; ilk başta çekiniyorlardı, yapabileceklerini düşünemiyorlardı. Ancak greve çıktıktan sonra kendilerinin de yapabileceklerini gördüler ve kendilerine güven geldi. Dört kadın arkadaş burada direnişe başladı ki bütün arkadaşlar birbirine daha çok sarıldılar, dostluklar daha sağlamlaştı. Bu direniş bizlere aynı zamanda dostluğu ve dayanışmayı, birliği öğretti. Birlikte daha güçlü olduğumuzu gördük. Bu bağla, dayanışmayla hakkımızı alana kadar da direneceğiz. Yaptığımız toplantıda direnişe devam kararı aldık ve bizlerin birliğini bozamayacaklar.

Sessiz kalmayalım, birlik olup mücadeleye edelim!

Rus sermayesi ortaklı MMK Metalurji fabrikasının emektar işçisi olan kardeşler,

Bilindiği gibi Türkiye ekonomisi ciddi bir kriz sürecinin içerisinde geçiyor. Kriz, işçiler için yoksulluk ve sefalet, patronlar içinse yeni kârlar elde etmek için bir fırsattır.

MMK patronu da bu durumu fırsata çeviriyor. Mevcut ekonomik daralmanın faturasını size kesiyor. İşbirlikçi Çelik-İş ağalarını da yanına alarak enflasyon farkınıza, ikramiye hakkınıza el koyuyor. 2015 yılında "değişmez" diye kutsadıkları MESS sözleşmesini patron çıkarına olan bir protokolle değiştirdiler.

Sizlere ise sadece hakkınıza el koymalarını ilan ettiler. Hem de bu gaspın sizin "iyiliğiniz" için olduğunu belirttiler. Bayramlarda, gece-gündüz mesailerde canınıza okuyanlar, tezgah başında tozun dumanın içinde, sırf üretim durmasını diye yemek yemeye mahkum edenler bir anda sizin "iyiliğinizi" düşünür hale geldi.

Servis sorununa dair bile "Benim elimden bir şey gelmez" diyen Çelik-İş ağaları birden her şeye muktedir oldular. Ama patrona karşı değil yine işçiye karşı. Kazanılmış haklarımızı gasp ettiler ortaklaşa. Bu sürecin öncesinde bölüm bölüm dolaşıp işten atma dedikodusu yaydılar

ki kimse sesini çıkartmasın.

MMK işçisi kardeşlerimiz bu uygulamayı kabul etmiyor. Zaten kim edebilir ki çoğunun-çocuğunun ekmeğine el atılmasını. Ancak işten atılma korkusu bir şey yapmasını engellemektedir.

Korkmayalım arkadaşlar! Bugün enflasyon farkına el koyanlar yarınki koşullarda bu kötü gidişatta daha fazla hakkımıza el atacaktırlar. O zaman da yine "işçi çıkartmayalım" kılıfını ileri sürecekler. Ama kâr etmeye, kazanmaya devam edecekler. Bundan önce de öyle yaptılar. Olan biz işçilere olacak.

Bu sebeple bugün sesimizi çıkartma-

lıyız. Ki siz MMK işçileri bugün fabrikada üretimin azalmadığını herkesten daha iyi biliyorsunuz. Milyonlarca liralık kazanç elde edilirken bu milyonların üç kuruşunu bile alamayan MMK işçileri bugün bu bedeli ödememelidir. Sesini çıkartmalıdır.

Ancak bu, kahramanlık yaparak, biresel değil toplu olmalıdır.

Tüm bölümlerden işçiler yan yana gelmeli, konuşup tartışmalı ve ortak hareket etme kararı almalıdır. Bugün susup beklersek daha feci saldırılarla karşılaşacağız. Bunun farkına varmalıyız. Bugünkü enflasyon ve zamlarla zaten baş edemi-

yor iken, daha ağırları ile, bu ücret düzeyinde hiç şansımız yok.

Bir araya gelelim, sadece kendi bölümümüzde değil tüm bölümlerde yan yana gelmeli. İskenderun ve Dilovası fabrikası birbiri ile iletişim kurup ortak hareket etmelidir. Burada şehir ayrımı, fabrika ayrımı yapmamalıdır. Saldırı iki şehrin işçisini, iki fabrikanın işçisini kapsamaktadır.

Bu gaspın geri çekilmesi için ortak paydada buluşmalıdır.

İşçilerin haklarına göz koyan patronlara yardımlık yapan Çelik-İş ağalarından da hesap sormalıdır. Çelik-İş ağaları rahatça dolaşmamalıdır.

MMK işçisi kardeşlerimiz,

Metal İşçileri Birliği (MİB) olarak bu saldırı ve kriz ortamında sizlerin yanında olmaya, beraber mücadele etmeye devam edeceğiz. Bizlerden her türlü desteği talep edebilirsiniz.

Bu hak gaspını engellemek ancak birlikte hareket etmek ile mümkündür. Ve birlikte hareket etmeyi başaracak MMK işçileri zafere ulaşacaktır.

Kahrolsun sendikal ağalık ve ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın metal işçileri birliği!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

Sınıf devrimcilerinden kriz gündemli faaliyet

şiarlarının yazılı olduğu BDSP stickerları da emekçi semtlerinde asıldı.

Kayseri'de Eskişehir bağları, Belsin, Doğu Sanayi ve Ziya Gökalp semtlerinde bulunan işçi servis güzergahlarında BDSP bildirileri işçilere ulaştırıldı. Kayseri OSB girişinde tüm servislerin geçiş güzergahı olan alandaki tabelalara da stickerlar asıldı.

İstanbul **Ümraniye'**deki Dudullu OSB'deki fabrikalarda, İMES A kapısında ve Sarıgazi'de bildiriler işçilere ulaştırıldı. Dağıtım esnasında pek çok işçi ile kriz gündemli sohbetler edildi. Sanayi bölgesinde stickerlar da asıldı.

Tuzla İçmeler Köprüsü üzerinde 7 Eylül'de BDSP bildirilerini işçi ve emekçilere ulaştıran sınıf devrimcileri, önce polis bildiriye yer alan "faşist" vb kavramları gerekçe göstererek engellemeyle karşılaştı. Ancak dağıtımı sürdüren

sınıf devrimcileri bu sefer de sivil bir faşistin saldırısıyla karşılaşırken saldıran faşiste gerekli yanıt verilerek alandan uzaklaştırıldı. İşlerine giden işçiler de bu sırada sınıf devrimcilerine destek vererek dağıtıma da yardım ettiler.

Küçükçekmece'de ise İkitelli ve Sefaköy Beşyol'da bulunan petrokimya fabrikalarına kriz gündemli bildiriler dağıtıldı. Bölgedeki metal fabrikalarına da Metal İşçileri Bülteni ulaştırıldı.

DEV TEKSTİL'DEN İŞSİZLİK FONU FAALİYETİ

DEV TEKSTİL, "İşsizlik Fonu'ndan 'koşulsuz-şartsız' faydalanmak istiyoruz!" şiarlı bildirilerini Mersin Serbest Bölge'de, Mersin Limanı'nda ve emekçi semtlerinde dağıttı.

Bildiriler ve sendika bülteni Saman-

dıra Greif fabrikasına da ulaştırıldı.

Yenibosna Kom fabrikası, Uğur Konfeksiyon İkitelli Şubesi ve Sefaköy'de bulunan bir tekstil fabrikasındaki işçilere de bildiri ulaştırıldı.

TOMİS: KRİZİN FATURASINI ÖDEMEECEĞİZ

TOMİS, "Kârlarına ortak olmadık, krizin faturasını ödemeyeceğiz!" şiarlı stickerlarını İzmit ve Gölcük'te yaparak işçilere seslendi.

İzmir'de ise çelik işçilerinin servis durakları olan Menemen üst geçit, Menemen Garaj ve Son Direk'te ve Helvacı'da da stickerlar kullanıldı.

Ege İşçi Birliği ise "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarıyla hazırladığı duvar gazetesini Aliğa'da servis noktalarına astı. Ayrıca aynı gündemli bildiri ve duvar gazetesi Torbalı Ayrancılar bölgesinde işçi servis dudaklarında da kullanıldı.

Sınıf devrimcileri, kapitalizmin krizini teşhir eden, krizin sonucunu emekçilere kesmeye çalışan patronlara ve onların düzenine karşı örgütlü mücadele çağrısını sürdürüyor.

BDSP'DEN BİLDİRİ DAĞITIMI VE STİCKER FAALİYETİ

İzmir'de Menemen, Harmandalı, Güzeltepe mahallelerinde BDSP'nin "Faturayı patronlar ve saraylarda saltanat sürenler ödesin!" şiarlı bildirileri dağıtılarak emekçilerle sohbet edildi. Ayrıca stickerlar da asıldı.

Kocaeli'de faaliyetlerini İzmit ve Derince'nin mahallelerine taşıyan BDSP, kriz gündemli bildiriye mahallelerde dağıttı. Kapıda ve balkonda oturan emekçilerle sohbet edildi. BDSP imzalı stickerlar da kullanıldı.

Mersin'de de BDSP'nin bildirileri işçi ve emekçilere dağıtıldı. İşçi ve emekçilerin taleplerinin ve krize karşı mücadele

Fabrikalardan kriz yansımaları

Patronlar krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışırken, fabrikalardan yansıyan haberler faturanın daha da ağırlaşacağı ve işten atmaların artacağı yönünde.

Sermayenin krizi gün geçtikçe daha ağır bir şekilde kendini hissettirmeye devam ediyor. Fabrikalardan gelen haberler hem önümüzdeki günlerde kitle-sel işçi kıyımlarının yaşanacağını hem de patronların şimdiden bunu fırsata çevirmeye başladığını gösteriyor.

Esenyurt-Kıraç sanayide bulunan ve binden fazla işçinin çalıştığı **Öztiryakiler** metal fabrikasında çalışan bir işçi, fabrikada işlerin iyi gitmediğini, işlerin azaldığını, çalışma günlerinin haftada 5 günden 4 güne düşürüldüğünü ifade etti. Günlük çalışma saatinin 12 saate çıkarılmasından kaynaklı maaşlarda bir kesinti olmadığını ancak fabrikada önümüzdeki günlerde işçi çıkarmaların olacağını ifade etti.

Haramidere-Beysan sanayide kurulu bulunan **Sinbo Elektrikli Ev Aletle-**

ri fabrikasında çalışan bir işçi ise şunları ifade etti: *"Simbo'da 700'den fazla işçi çalışıyor. Patron işleri sürekli büyütüyor. Düzce'de bir yeri vardı. Burayı genişletip fabrikayı buraya taşımayı planlıyordu. Trakya'da da bir yeri var diyorlardı. Ancak sonra bu plandan vazgeçmiş. Bilecik'te devasa bir arazi satın almış. Tüm üretimini Bilecik'e taşıyacak. İşçiler arasında sürekli patronun serveti konuşuluyor. Yakın zamanda kendisine bir yat almış. Ama ayın 10'u gelmesine rağmen maaşlarımızı hâlâ alabilmiş değiliz. Ayrıca Kurban Bayramı'nın 3. günü kurban dağıtacağını ve isteyen işçilerin gelip kurban almasını söylediler. Birçok işçi gitmedi. Durumu iyi olmayan bazı arkadaşlar gitti. Ancak onları da 'kurban kesmedik evinize gidin' diyerek elleri boş bir şekilde, adeta dalga geçerek evlerine*

göndermişler. İşçiler her şeyi görüyor aslında. Neyin ne olduğunu biliyor ama bu duruma bir çare bulamıyor, gerçek kurtuluşu göremiyorlar."

Marmara Ereğlisi'ndeki **Taç Çelik Tencere** fabrikasında çalışan bir işçi ise fabrikanın kapanma noktasına geldiğini ifade etti. Fabrika yönetiminin kendilerine "hiç sipariş yok" dediğini ifade eden işçi ayrıca, fabrikada 300 civarında işçinin çalıştığını, 30 işçinin kriz bahane edilerek işten atıldığını, geri kalan 250 civarında işçinin ise 2 ay ücretsiz izne gönderildiğini aktardı. Ancak kendilerine şimdiye kadar herhangi bir izin kağıdı vs. belge imzalatılmadığını belirtti. 2 ay sonra ise durumun ne olacağını belirsiz olduğunu, her durumla karşılaşabileceklerini vurguladı.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

Türk Traktör faturayı işçiye kesti

Koç Holding'e bağlı Ankara'daki Türk Traktör'de işçilerin çalışma günleri, ücretleri ve vardiyalarının düşürülmesinden sonra işten çıkarmalar da beraberinde geldi.

Patronun Mart ayına kadar yetecek stokuyla etkilenmediğini ama faturayı kendilerine çıkardığını anlatan işçiler, aylar önce "Eleman çıkarılmasın diye patronla ortak çözüm bulduk" diyen Türk Metal'e de tepkili.

Mayıs ayında çalışma günlerini kısıl-

tan ve ücretlerde kesintiye giden fabrika bunun geçici bir önlem olduğunu savunmuştu. Mayıs ve Haziran aylarında üçer gün izin yaptırılan işçilerin maaşlarında kesinti yapılmıştı.

Sözleşmeli işçilerin yanı sıra kadrolu işçiler de işten çıkarılırken, işçilere "İsteyen tazminatını alıp çıkabilir" denildi.

Toplamda 100 civarında sözleşmeli işçinin, 29 kadrolu işçinin işten çıkarıldığı belirtildi. Haftada 4 gün çalışma 3 gün tatil olduğu aktarıldı.

Mercedes fabrikalarında kriz bahanesiyle saldırıya protesto

Kriz bahanesiyle işçilerin kazanılmış haklarına göz diken Mercedes yönetimi, Aksaray ve İstanbul'daki fabrikalarında protesto edildi.

Mercedes'in ekonomik daralma ve kriz bahanesiyle işçilere yılbaşında verilen çeyrek altının bu yılbaşı ve 2019'da verilmeyeceğini, erzak yardımlarının da kesilmek istendiğini belirtmesi işçilerin öfkesiyle karşılaştı.

Mercedes yönetimi 15 Ağustos itibarıyla fabrikada yetkili olan Türk Metal Sendikası'ndan randevu talep ederek bunu bildirdi.

İşçilerin tepkiyle karşıladığı bu durum karşısında Türk Metal sınırlı eylemler yaparak bu hak gaspına izin vermeyeceğini söyledi.

11 Eylül'de Esenyurt Hoşdere fabrikasında yemek molasında çatal kaşıkla ses çıkarma eylemi yapıldıktan sonra iş çıkışında ise kısa mesafeli sessiz yürüyüş gerçekleştirildi. Aksaray fabrikasında da iş çıkışında yürüyüş gerçekleştirildi.

12 Eylül sabahı ise Hoşdere ve Aksaray fabrikalarında sabah işbaşı yapılmadan önce eşzamanlı açıklamalar gerçekleştirilerek Mercedes yönetimine bu adımdan vazgeçmesi çağrısı yapıldı. Türk Metal yöneticileri tarafından yapılan konuşmalarda "Bu şirket hepimizin ekmeğidir. Kimse kimsenin huzurunu bozmak istemiyor" ifadeleri de kullanıldı.

İşçiler ise "Altın erzak yoksa mesai de yok!" sloganıyla kararlılıklarını haykırdılar.

Üretimin aralıksız devam ettiği Hoşdere fabrikasında son 1 yıl içinde 400 işçi alındı. Sadece Ağustos ayında alınan işçi sayısının ise 80-100 dolayında olduğu belirtiliyor.

MİB MYK Eylül 2018 toplantısı sonuç metni

Krizin faturasını ödemeyi reddediyoruz!

Krizin etkileri gün geçtikçe hissedilir hale geliyor. Patronlar ve AKP iktidarının elbirliği yaparak faturayı işçi, emekçilere yıkmaya çalıştığı bir ortamda toplanan Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu, Eylül ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının sonuçları ve aldığımız kararlar şunlardır:

- Derinleşen ekonomik kriz; artan fiyatlar, tüm temel ihtiyaçlara yapılan zamlar, işten atmalar ve baskı-zorbalık olarak karşımıza çıkmaktadır. Açlık sınırı 1800 lirayı, yoksulluk sınırı ise 5900 lirayı geçmiştir. Bu demektir ki, açlık sınırının altında kalan asgari ücrete milyonlarca işçi-emekçi çalışmak zorunda bırakılmaktadır. İstisnalar dışında bütün bir işçi sınıfı yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

- Asgari ücrete yılda bir defa zam yapılırken elektriğe, doğalgaza 3 ayda bir, tüm gıda ürünlerine hemen her gün zam yapılmaktadır. Maaşlarımız her gün erimektedir. Döviz kurlarındaki artış işçidenen ipliğe -maaşlarımız dışındaki- her şeye yansıtılmaktadır. Gerekece olarak da artan maliyetler öne sürülmektedir. Bu koşullarda emek gücümüzün yenilenmesinin maliyeti de artmaktadır. Ancak maaşlarımız hiçbir şekilde artmamaktadır. 2019 Ocak ayı beklenmeden başta asgari ücret olmak üzere maaşlara zam yapılması, imzalanan bütün iş sözleşmelerinin revize edilmesi talepleri yükseltilmelidir. İşçi sınıfı savunma konumundan çıkmalı, hakkı olanı istemelidir. Kriz koşullarında mevcut olanı korumaya çalışmak elimizdekileri de kaybetmek anlamına gelmektedir.

- İşten atma tehditleri, işini kaybetme korkusu ile işçi sınıfı krizin faturasını ödemeye zorlanmaktadır. Birçok fabrikada işten atmalar yaşanmakta, işten atmaların olmadığı yerlerde sıfır zam dayatmasında bulunulmaktadır. İşten atmalara karşı fabrikalarımızda birliklerimizi kurmalı ve güçlendirmeliyiz. Şalteri indirmek, üretimi durdurmak da dahil gücümüzü ortaya koyarak işten atmalara yanıt üretebilmeliyiz.

- Daha TİS imzalanalı 7 ay olmadan MMK Metalürji'de patron ve Çelik-İş protokolü imzalayarak Eylül'de işçilerin maaşına yansıtılması gereken %10,35'lik 3. altı aylık enflasyon zammı iptal edilmiş, yarım aylık ikramiyelerin ödenmemesinde anlaşılmıştır. Bu örnek patronla-

rın sendika bürokrasisi ile işbirliği içinde krizin faturasını nasıl da metal işçilerinin sırtına yüklemeye çalıştığının somut bir örneğidir. Gereken yanıt verilemezse, bütün patronlar benzer yöntemlere başvurmaktan geri durmayacaktır.

- Unutmayalım ki krizi biz yaratmadık. Krizlerin kaynağı kapitalizmin ta kendisidir. Faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. Metal İşçileri Birliği olarak "Krizin faturasını patronlar ödesin!", "İşten atmalar yasaklansın" diyoruz. Tüm metal işçilerini bu taleplere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

- Erdoğan AKP'si başkanlık sistemi ile kriz dönemine hazırlığı artan baskı ve yasaklarla yapmaktadır. OHAL kalkmış olmasına rağmen OHAL düzeni yeni başkanlık sistemi ile kalıcı hale getirilmiştir. Birçok ilde haksız yere ihraç edilen kamu emekçilerinin eylemleri ve direnişleri yasaklanmış, gözaltı saldırısı devreye sokulmuştur. Flormar Direnişi'ne polis baskısı devam etmektedir. Pankartların asılması, ses aracından yayın yapılması engellenmeye çalışılmaktadır. 700 haftadır kayıplarını arayan Cumartesi Anneleri'nin eylemi yasaklanmış, polis saldırısı gerçekleşmiştir. Krizin sonuçları daha da derinleşmeden artan baskı ve zorbalık ile muhalefeti ezmeye, sokağa çıkılmasının önünü almaya çalışmaktadırlar. İşçi sınıfının mücadele sahnesine çıkmasından korkuyor olmaları bütün önlemleri daha şimdiden almalarına neden olmaktadır. Baskı ve zorbalığa karşı işçi sınıfı yanıt üretebilmelidir. Metal İşçileri Birliği olarak bütün metal işçilerine çağırımızdır. Grev yasaklarına, baskı ve zorbalığa karşı

mücadeleyi büyütelim.

- Bir taraftan baskı ve zorbalığı arttırırken diğer taraftan da milliyetçi-şoven söylemler ve "terör" demagogisi ile işçi-emekçileri iktidarın etrafında kenetlenmeye çağırmaktadırlar. Dünya kapitalizminin yaşadığı krizin etkileri olduğu kadar Türkiye kapitalizminin yıllardır biriken yapısal sorunlarının bir sonucu olarak karşımıza çıkan ekonomik krizin derinleşmesinde gerilimli uluslararası ilişkiler ve birçok alanda iflas eden Türkiye dış politikasının olduğu açıktır.

- Emperyalist hegemonya savaşlarının yıllardır sürdüğü Ortadoğu coğrafyasından pay kapmaya çalışan Türk sermayesi bunu "ulusal çıkarlar" ve "terör" demagogisi ile işçi ve emekçilere sunmaya devam ediyor. Esad rejiminin yıkılmasına endekli Suriye politikası boşa düşen ve tam bir "U" dönüşü yapan Erdoğan AKP'si emperyalist güçler arasında gidip gelmektedir. Türk sermaye devleti, çıkarı dayalı, efendi-uşak ilişkileri ile kendi sefil çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. İşçi-emekçilerin kardeş halkların kanı üzerinden süren bu kirli pazarlıklardan hiçbir çıkarı yoktur. İşçilerin birliği halkların kardeşliği bakışıyla hareket etmek bütün işçi sınıfının görevidir.

- Büyük bir ekonomik kriz ortamında EMİS ile Birleşik Metal-İş arasında devam eden TİS süreci sadece bu fabrikalarda çalışan işçiler açısından değil başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfı açısından büyük önem arz etmektedir. Patronlar "kriz var" söylemleri, işten atma tehditleri, hükümetin baskı ve yasakları eşliğinde metal işçilerine boyun eğdirmeye ça-

lışacaklardır. Metal işçileri bu oyuna gelmemelidir. Birleşik Metal-İş'in uzlaşmacı, mücadeleden uzak tutumuna karşı metal işçileri inisiyatifi eline almalı, söz-yetki-karar hakkını kullanmalıdır. Şimdiden greve hazırlık yapmalıdır. Grev yasaklarına, engellemelere karşı fiili-meşru mücadeleye hazırlanmalıdır. Kazanıma giden yol mücadeleden geçmektedir. Metal İşçileri Birliği olarak bütün olanaklarımız ile bu sürece yön vermek ve işçi sınıfının bu süreçten kazanımla çıkması için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz.

- 10 Şubat 2014'te Hadımköy'de Amerikan tekeli Greif fabrikasında işçiler 60 günlük bir işgal eylemi gerçekleştirdiler. Sendikalaşan, işten atma saldırısına karşı şalteri indirerek patrona diz çöktüren, sözleşme sürecinde talepleri kabul edilmediği anda işgal eylemine başlayan, 60 gün boyunca patronun baskısına, sendikal ihanete, devletin ve polisin tehditlerine boyun eğmeyen Greif işçileri sınıf hareketinde militan bir ileriye çıkışı gerçekleştirdiler. Greif'in fiili-meşru direniş çizgisini simgeleyen "İşgal, Grev, Direniş!" sloganı başta Metal Fırtına olmak üzere birçok işçi eyleminde yankılandı. 44 taşeronun bulunduğu Greif fabrikasında taşeronluğun kalkması işgalin bir sonucu ve kazanımı oldu. Böylesi bir işgal eylemi aradan 4 yıl geçmesine rağmen sermaye devletini rahatsız etmeye devam ediyor. Sendika bürokrasisinin işbirliği ile direnişçi Greif işçilerine karşı açılan dava; işgal, grev, direniş hakkımıza bir saldırı niteliğindedir. Sermaye devleti yeni Greiflerin yaşanmaması için bu saldırıyı gerçekleştirmektedir. Metal İşçileri Birliği olarak bu davanın takipçisi olacağımızı; işgal, grev, direniş hakkımıza sahip çıkacağımızı; Greif'in kazanımlarını, değerlerini metal işçilerine anlatmaya devam edeceğimizi ilan ediyoruz. Bunu da önümüzdeki haftalarda gerçekleştireceğimiz işçi toplantıları ve etkinliklerle yapma kararı almış bulunuyoruz.

- Yayınlarımızı da masaya yatırdığımız toplantımızda bültenimizin planlamasını da yapmış bulunmaktayız. Önümüzdeki günlerde çıkartacağımız bültenimize bütün metal işçilerinin katkısını bekliyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

12 Eylül 2018

Metal İşçileri Birliği İstanbul Meclisi toplandı

Metal işçisinin birliğini sağlamak, güçlendirmek için düzenli aralıklarla toplanan MİB İstanbul meclisi, güz dönemini planlamak üzere bir araya geldi.

Meclis bileşenleri adına yapılan açılış konuşmasında, belirlenen gündemler çerçevesinde metal işçisinin ve birliğinin nasıl bir mücadele hattını izlemesi gerektiği üzerine tartışma ve önerilerin yapılmasının önemine değinildi. Meclis gündemleri olarak belirlenen ekonomik-siyasal kriz, EMİS TİS süreci ve Greif İşgali davasına dair kısa bilgilendirmenin ardından yapılan tartışma ve önerileri özetlersek:

- Krizi yaratan faktörler ve oluşum süreçlerini kavramak, kavratmak gerekiyor. Krizin faturası işçi, emekçilere ödetilmek isteniyor. Artan vergiler, temel yaşamsal ihtiyaçlara yapılan zamlar, ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, işsizlik vs. ile toplumun geniş kesimleri için hayat şartları ağırlaşıyor. Ekonomik alanda yaşanan sorunları, siyasal baskı ve gerici-lik ortamı izliyor. Cumartesi Anneleri'ne, kamu emekçilerine, işçi direnişlerine, grevlere vs. yönelik yasaklarla emekçiler sindirilmek isteniyor.

- Krizin faturasını ödememek için; Greif İşgali'nin mücadele yol-yöntem ve ilkeleri örnek alınmalıdır. Bin bir sorunla boğuşan işçiler arasında intihar, kendini yakma vb. eylemlerde artış var. Bilinçsiz, örgütsüz bir mücadele kazanım getiremeyecektir. İşten atmaların yasaklanması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, insan-

ca yaşamaya yetecek bir ücret için fabrika-bölüm komitelerini güçlendirmeliyiz. Ekonomik-sosyal haklarımız için verilecek mücadele, kapitalizme karşı mücadelenin aracına çevrilmelidir.

- EMİS kapsamındaki fabrikalarda TİS görüşmeleri başladı. Sözleşmede kazanan tarafın metal işçisi olması için izlenecek yol; yeni Greif'lerden, Metal Fırtına'lardan geçiyor. Birleşik Metal-İş'in süreci sessiz-sedassız götürme çabaları yeni bir satışın sinyallerini veriyor. İşçinin söz-yetki-karar hakkına sahip olamadı-

ğı koşullarda, geçmiş örneklerde olduğu gibi metal işçisi ortada bırakılacaktır. EMİS ya da MESS fark etmeksizin tüm fabrikalarda sözleşmenin gündem haline gelmesi için özel seslenmeler yapılabilir.

- Greif İşgali'nin yargılanmak istenmesine karşı kararlı bir mücadele yürütmek gerekir. İşgal hakkında açılan davanın hukuksuzluğu daha önce verilen birçok takipsizlik kararı ile sabitlenmişken, yeni bir davanın açılması sermayenin işçi sınıfından korkusunu gösteriyor.

Meclisimiz, Greif işçisinin haklı mücadelesinin yanında olacağını ifade ederken, duruşma günü güçlü bir işçi dayanışması örgütlemek için, bugünden birtakım kararlar almıştır.

- Son olarak yayınlarımızın güçlendirilmesi yönünde kararlar alındı. Kriz, EMİS TİS süreci ve Greif İşgali davasının yerelerde güçlü bir şekilde örgütlenebilmesi için planlamalar yapıldı.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ İSTANBUL MECLİSİ

12 Eylül 2018

**“Gre(if)v işçi sınıfının davasıdır! Yargılanamaz!”
İşçi sınıfının davasına ortak olalım!**

“Hayatta seyircilere yer olmadığını, işçi sınıfı geleceğinin ellerimizde olduğunu, kaderimizi nasırlı ellerimizle değiştirebileceğimizi anladığımız anda direnişin heyecanını taşıyan işçilerdik. Yıllarca boyun eğdirilen, ama küçücük bir doku-nuşla korkuların önüne geçen insanca bir yaşamı ve kardeşleşmeyi anlayan işçilerdik. 44 ayrı taşeron bölünmüş 1500 Greif (Sunjüt) işçisiydik. 250'ye yakın kadrolu işçi dışında taşeron belasıyla uğraşan işçilerdik. Aynı işi yaptığımız halde taşeron-kadrolu diye ayrılan, işçi-

lerin fabrikada hiçbir söz sahibi olmadığı, hor görülen işçilerdik.”

Şubat 2014'te başlayan direnişin ardından 4 yılı aşkın bir süre geçti. Aradan geçen bunca zamana ve o dönem açılan davaların hepsi takipsizlikle sonuçlanmasına rağmen açılan davayla işçiler yargılanıyor. Grev, fiili-meşru direniş hakkı, tarihsel haklılığına ve geçmiş deneyimlere dayanan mücadele yargılanıyor.

Greif deneyiminin ardından pek çok fabrikada direnişin sloganı olmuş

işgal-grev-direniş mücadelesi yargılanıyor. Sendikal bürokrasiye ve taşeron sisteme karşı yürütülen dava yargılanıyor. Örgütlenme ve direniş boyunca işçi sınıfının dostları, sınıf kardeşleri dayanışma içinde olmuş ve direnişe güç katmıştı.

Dava 12 Kasım'da Gaziosmanpaşa 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek. Tüm dostlarımızı ve ilerici kamuoyunu Greif'te yaşanan mücadeleyi büyütme-ye ve işçi sınıfın fiili-meşru direnişine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

İmza kampanyasına destek olmak için bu kodu telefonunuzdan okutabilirsiniz

Kayseri'de işçiler krizin faturasını ödemek istemiyor!

Tüm ülkede olduğu gibi Kayseri'de de ekonomik krizin yarattığı sorunlar asgari ücrete talim eden işçilerin belini büküyor. İşçiler ekonomik krize ilişkin düşüncelerini Kızıl Bayrak'a yazdılar.

EKONOMİK KRİZİN NEDENİ BİZ DEĞİL PATRONLARDIR, BEDELİNİ PATRONLAR ÖDESİNLER!

16 yıllık işçiyim, tüm krizler her zaman biz işçileri vurdu. Düşünüyorum, güya sendikalı işçiyim. Sendikalı işçi olmama rağmen Hak(sız)-İş'e bağlı Öz İplik-İş'in marifetiyle aidat kesildikten sonra elime geçen para 1900 TL. Yani demem o ki açlık sınırının altında kalan bir ücretle ev geçindirmeye, dört kişilik ailemin ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyorum.

Krize üç kuruş maaşla çalışan biz işçiler neden olmadığımıza göre, krizin nedeni elbette ki patronlardır. Patronların borusunun öttüğü, zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yapan düzendir.

Faturayı ödemeye gelince patronlar "aynı gemideyiz" diyorlar. Bu geminin zevkini süren patronlar biz cinayet gibi kazalarda can verirken, açlığın pençesindeyken yüzümüze bakmazlar. Ama krizin faturasını ödemeye gelince meydanı bize bırakır, her seferinde faturayı bize ödetirler. Zamları sırtımıza yükler, dolaylı vergilerle belimizi bükerek.

Biz yeter demezsek bu patronlar da patronların düzeni de her seferinde krizin hesabını bize ödetirler. Son sözüm şudur: Krizin faturasını biz değil patronlar ödesinler. Faturayı ödetmek için yapma-

mız gereken, krizin faturasını ödemeyi reddetmektir.

BALDORA TEKSTİL'DEN BİR İŞÇİ

KRİZİN FATURASINI PATRONLAR ÖDESİNLER!

Kaysu'da çalışan bir metal işçisiyim. Ekonomik krizin ne olduğunu markete varınca gayet iyi anlıyorum. Fiyat artışları dur durak bilmiyor. Zamlar yağmur gibi üzerimize yağıyor. Asgari ücret eridikçe eriyor. Yetmezmiş gibi krizin yeni faturalarını da yoksullara ödetmeye hazırlanıyorlar. Yani işçi olmak, asgari ücretle hayat sürdürmek şimdi çok daha zor.

Kriz sadece zamlarla bizi vurmuyor. İşten çıkarılan işçi sayısı da arttıkça artıyor. Benim çalıştığım Kaysu'da son bir ayda 16 işçi kardeşimi kapı önüne koydular. Ekonomik kriz sadece doların, avronun yükselmesi değildir. Ekonomik kriz işten çıkarmadır. Maaşların geç ödenmesi ya da ödenmemesidir. İşsiz kalmaktır. Zamdır.

Krizin bedelini her daim, krizin nede-

ni olan patronlar değil, biz işçiler ödedik. Çünkü biz işçiler birlik olmuyoruz. Birlikte krize karşı mücadele etmiyoruz. Fabrikamızda, kentimizde, ülkemizde krize karşı mücadele için örgütlenmiyoruz. Biz işçiler birleşsek, örgütlü olsak, mücadele etsek, patronlar ve patronları koruyan iktidar kuzu kuzu krizin faturasını öderler.

KAYSU'DAN BİR İŞÇİ

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEMEK İÇİN GÜCÜMÜZÜ GÖSTERMELİYİZ!

Patronların tek derdi, nedeni oldukları krizin faturasını biz işçilerin sırtına yüklemektir. Daha şimdiden krizin faturasını ödemeye başladık. Geçen marke- te vardım fiyatlar uçmuş. Kriz zam olup üstümüze yağıyor. Asgari ücretle krizden önce geçinmek aslanın ağzından ekmek almak kadar zordu. Şimdi ekmeği aslanın midesinden almamız gerekiyor. Benim çalıştığım Kumtel'de son iki haftada ekonomik kriz nedeniyle 30 işçiyi işten çıkardılar.

Bu krizin sonuçları ile biz işçiler baş-

etmek istiyorsak, krize karşı mücadele etmeli, patronları koruyan iktidara karşı mücadele etmeliyiz. İşten çıkarmaların yasaklanması, asgari ücretteki yüzde 40'lık erimenin telafi edilmesi, para balarından daha fazla vergi alınması, yönetenlerin lüks ve şatafata son vermesi için gücümüzü göstermeliyiz.

KUMTEL'DEN BİR İŞÇİ

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEMEK İÇİN!

Kriz var. Doları, avrosu olanlar zil takıp oynuyorlar. Kazandıkça kazanıyorlar. Altını olanlar da öyle! Yani sermaye sahibi zenginler krizden nemalanıyorlar. Bize ise işsizlik ve yoksulluk düşüyor. Sesimiz çıkmıyor, işten çıkarılırsak batırız.

Ne zaman ekonomik kriz var denilse, patronlara, zenginlere bir şey olmuyor ama emeği ile, alinteri ile geçinen biz işçiler kriz yıkıntısının altında kalıyoruz. Daha krizin ayak sesleri duyulmadan benim çalıştığım Baytaş'ta 30 işçiyi patron işten çıkardı.

Krizin faturasını, 16 yılda 350 milyar doları ceplerine indirenler, biz işçi-emekçilerin alinteri ile zenginleşenler ödesinler.

Kriz nedeniyle eriyen asgari ücrete zam yapılmasını istemeliyiz. İşten atmalara karşı direnmeliyiz. İğneden ipliğe, elektrikten doğalgaza, ekmekten şekere yağmur gibi gelen zamları kabul etmemeli, zamlara karşı mücadele etmeliyiz. Kısacası yapmamız gereken krizin faturasını patronlara ödetmek için örgütlenmek ve mücadele etmektir.

İŞİK SOBA'DAN BİR İŞÇİ

Saldırılarına karşı barikat kurmalıyız!

Türkiye'de bir ekonomik kriz var. Krizin bir yanı papaz gerçekten. Ancak daha temel olanı Trump, Erdoğan'ı uysallaştırmak istiyor. Ülkede dış ticarete bağımlı yaşamamız, hayvancılığın bitmesi, tarımsal üretimin iflas etmesi doların fırlamasına neden oluyor. Bunun faturası emekçilere kesilecek bu kesin. Buna karşı bir barikat kurabilirsek saldırıları göğüsleyebilir, karşı koyabiliriz. Aksi halde işçi haklarına büyük saldırılar yaşanacak, işçi kıyımları gerçekleşecek.

Verili haliyle işçilerin kaygısı ekonomik çıkarları. Biz ekonomik taleplerimiz karşılandığında her şeyi kazanılmış görüyoruz. İşin siyasal yanını görmemiz, bu alanı genişletmemiz gerekiyor. Eko-

nomik talep demokratik talebe yönelmeli, o da devrimci süreci beslemelidir. Kazandığımız haklar ancak bu şekilde kalıcılaşabilir. Kazanılmış bir hakkın kalıcılaşması için ekonomik ve demokratik taleplerle birlikte bir iktidar perspektifine sahip olmalıyız.

Fabrikalarda çelişkilerin üzerine gitmek gerekir. Fabrikalarda yaşanacak saldırılara karşı "Krizi yaratan biz değiliz, sizsiniz. Faturayı da biz ödemeyeceğiz" demek gerekir. İşçi kıyımlarına, hak

gasplarına karşı kenetlenmek gerekiyor. Çeşitli araçlarla işçinin bilincini yükseltmek gerekiyor. Bunu başardığımızda oradaki örgütlülük sağlanacaktır. Eğitim süreciyle birlikte işçinin politik bir duruşu olacaktır.

Örneğin ben 2006 yılında yaşadığım fabrika direnişi süreci öncesi sınıf bilincinden uzak bir işçiydim. Ama direnişle birlikte sınıfsal bir bakış kazandım. Direnişle birlikte burjuva partilerinin değil devrimcilerin yanında olmam gerektiği-

ni öğrendim. Yani süreç iyi okunabilirse, sınıfın öncüleri olanakları kullanarak sınıfı harekete geçirme zeminleri yakalayabilir.

Şu anda sendikaların durumu sarı sendikacılığı da geçti. Hepsini sınıfı unuttu, kendi konumlarını koruma derdinde. Ama sendikanın bir suçu yok, suç sendikacılarda. Tabandan gelen bir hareketle bürokratik yönetimleri indirmek gerek. Fabrikalarda çalışan öncü işçiler olarak var olan tepkiyi harekete geçirebilmemiz lazım. Bu süreçte Greif gibi direnişler yaşanabilirse emekçi yığınlar motivasyon kazanır ve işçi-emekçi direnişlerinin önü açılabilir.

TUZLA'DAN BİR İŞÇİ

Sumiriko'da seçim oyunu

İrade kişilerde değil işçi birliklerindedir!

Kocaeli Kartepe'de kurulu bulunan Sumiriko (Dytech) fabrikasında 7 Eylül'de temsilcilik seçimleri gerçekleşti. Bu seçim sürecinde de bir önceki gibi adaylık başvurularında engellemeler yaşandı ve göstermelik bir temsilcilik için kurulan sandıkla demokrasilik oynandı. Geçen yıla nazaran 'seçim' havası bile olmadı. Oldu-bittiye getirildi.

Dytech'te adaylık başvuru sürecinde kimi işçilerin adaylığı kabul edilmedi, aday olacak kimi işçiler işten çıkartıldı. Gerekçe olarak haklarında tutulmuş tutanaklar gösterildi. Her fabrikada olduğu gibi Dytech'te de şu veya bu gerekçe ile hakkında tutanak tutulmayan işçi yok gibidir. Aldığı herhangi bir uyarı veya ceza olmadığı halde, tutanağın gerekçe gösterilmesinin asıl nedeni, aday olan işçileri risk olarak görmeleridir. Kendi sularında yüzen, istedikleri gibi yönlendirebilecekleri, bu açıdan da denenmiş isimler varken yeni adayların önünü kestiler. Kendilerinin karşısında az veya çok ses çıkartma riski görmeleri fabrika yönetiminin engellemesi için yeterlidir.

Altı adayın olduğu seçimlerde işçiler tam listeyi seçimlerin başlaması ile net bir şekilde duymuş oldular. Bu aday olanlar kimdir, nedir tam bilmeden, araştırmaya, tanımaya fırsat bulmadan karar vermeye zorlamaktır. Bu da seçimlerin göstermelik olduğuna başka bir örnektir.

Dört temsilcisi olan Dytech'te, seçim sonucunda Levent, Fatih, Mustafa ve Samet isimli işçiler seçilmiştir. Bu işçilerin yönetime yakın olup olmaması, işçilerin haklarını savunup savunamayacağını bir kenara koyalım. En iyisi, en mücadelecisi bile seçilse Dytech'te işçiler örgütsüz olduğu müddetçe ortaya Dytech işçilerinin

mücadelesi adına ne kadar olumlu bir sonuç çıkabilir ki.

Dytech işçisi arkadaşlar,

Dytech'teki sorunlarımızın tek ve gerçek çözümü birlik içinde davranabilmemiz. Üç sene öncesinde hareketli dönemler yaşandı. Bir kısmımız çözüm için başka sendikaya geçmeyi tercih etti. Belki bunlar bazı dönemler fabrikadaki işçileri karşı karşıya bile getirdi. Tüm bunları geride bırakalım.

Hangi sendikaya üye olduğumuza, hatta sendikalı olup olmadığımıza bakmadan birlikte davranabilme zeminlerini oluşturmalıyız. Sorunlarımızı tartıştığımız, taleplerimizi belirlediğimiz, mücadele ettiğimiz taban örgütlülüklerimizi kurmalıyız. Bu örgütlülüğümüz sözünü söyleyen, işçiler adına yetkiyi elinde tutan, karar alan ve uygulayan olmalıdır. Bu işlemedikten sonra adı temsilci olan birkaç kişi seçilse ne seçilirse ne!

Fabrika yönetimi bu seçimlerle birlikte işçileri daha fazla denetim altına al-

mayı amaçlamaktadır. Sözde seçimler ile işçilerin 'iradesi' belirlenmiş görüntüsü oluşturuldu. Tıpkı önceki temsilci seçimleri ve temsilcilik deneyimlerinde olduğu gibi. Ancak temsilciler sadece isim olarak var oldular.

Eğer Dytech işçisinin iradesi ortaya çıkacaksa bu da şu veya bu kişide değil, ancak tüm işçilerin örgütlü buldukları komite veya örgütlülükler sayesinde mümkündür. Söz söylemenin de, fabrika yönetiminin saldırılarını püskürtmenin de, yeni haklar elde etmenin yolu da işçi birlikleri yaratmaktan geçer. Dytech işçisi yaşadığı süreçlerde bunun örneklerini bulacaktır. Ancak yönetimin ve sendikal şebekelerin ayak oyunları işçileri yormuştur. Dytech işçisi bu yorgunluğu üzerinden atmalı, kendine dayatılan güvensizlik, sözde demokrasi ve seçim oyunlarına aldanmadan kendi birliklerini kurmanın, büyütmenin yollarına bakmalıdır!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

Flormar'da direniş 4 ayı geride bıraktı

Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Flormar işçilerinin direnişi 4. ayını doldurdu.

6 Eylül'de direniş alanına Grup Yorum işçi korusu ve Haluk Levent desteğe geldi. Destekçiler, işçilerle birlikte türküler söylediler dayanışmanın yükseltilmesi için çağrı yaptılar.

Flormar işçileri, diğer fabrikalara örgütlenme çağrılarını taşımaya devam ediyorlar.

Direnişlerini 121. gününde de (12 Eylül) coşkulu bir şekilde sürdüren Flormar işçilerini Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ziyaret etti.

Müzik yayını eşliğinde coşkulu hallerle direniş kararlılığını sürdüren işçiler "Siz orada biz burada omuz omuza!" sloganıyla da fabrika içindeki işçilere de çağrı yapmaya devam ettiler.

İlerleyen günlerde yurt dışında sendikaları konu üzerine bilgilendirmek, birlikte atılacak adımları planlamak ve Yves Rocher'yi protesto eden eylemcilerle görüşmek için sendikadan 2 yetkili ve 3 direnişçi işçi Fransa'ya gidecek.

Ayrıca Pazartesi günü Cargill direnişçi işçileri başlattıkları yürüyüş programı içerisinde Flormar'a destek ve dayanışma ziyaretinde bulunacak.

BBS Metal'de 11 işçi atıldı

Gebze'de bulunan BBS Metal fabrikasında çalışan işçiler daha iyi çalışma koşulları ve ücret için örgütlenerek Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi çoğunluğu sağlayarak Çalışma Bakanlığı'na yetki tespiti buldu. Bakanlığın sendika lehine karar vermesinin ardından karara itiraz eden BBS Metal patronu ardından ise saldırıya geçerek 11 Eylül'de 2 işçiyi işten attı.

İşten atma saldırısı karşısında 12 Eylül'de patronla görüşme talep eden sendika yöneticilerinin bu talebi karşılıksız bırakıldı. Üstelik görüşme için bekleyen 9 işçi mesai saatleri dışında fabrikada kaldıkları gerekçesiyle işten atıldı. Toplamda 11 işçinin işten atılmasına karşı işçiler ve sendikacılar BBS Metal önünde bekleyişe geçti. Birleşik Metal-İş şube temsilcileri de atılan işçileri ziyaret ederek desteklerini sundu.

Fil Man Made fabrikasında grev sona erdi

Çerkazköy'de bulunan Fil Man Made fabrikasında TİS sürecinde anlaşılmasız üzerine işçilerin başladığı grev anlaşmayla sona erdi.

6 Eylül'de başlayan grev devam ederken 10 Eylül'de patron temsilcileri ve işçilerin üye olduğu DİSK Tekstil Sendikası bir görüşme yaptı. Sendika ve patron temsilcileri bu görüşmede anlaşmaya vardıldıktan sonra anlaşmanın işçilerin

onayına sunulduğu ve işçiler tarafından da kabul edildiği açıklandı.

Sendika tarafından 11 Eylül'de yapılan açıklamada anlaşmanın detaylarına ilişkin ise bir bilgi paylaşılmadı.

İsiya ve sürtünmeye dayanıklı su geçirmez iplik üretilen fabrikada kadın işçiler ağırlıkta bulunurken 12 yıldır asgari ücretle çalışan işçilerin olduğu belirtiliyor.

İlk 8 ayda en az 1290 işçi yaşamını yitirdi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Mec-lisi, Ağustos ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı. Raporda yakınlarını iş cinayetlerinde kaybeden ailelerin gerçekleşti-receği 75. Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin yasaklanması teşhir edildi.

Ağustos ayında en az 180 işçinin iş cinayetine kurban gittiği belirtilen raporda, bir işçinin 'meslek hastalığı' sonucu öldüğü belirtilerek "Oysa ILO ve WHO verilerine göre 1 'iş kazası sonucu ölüm' karşılığında yaklaşık 6 'meslek hastalığı sonucu ölüm' olmaktadır" denildi. Raporda, Ağustos ayına ilişkin iş cinayetle-riyle ilgili veriler şöyle sunuldu:

- Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 129, Nisan ayında en az 189, Mayıs ayında en az 169, Haziran ayında en az 151 işçi, Tem-muz ayında en az 200 ve Ağustos ayında en az 180 olmak üzere; Türkiye'de 2018 yılının ilk sekiz ayında en az 1290 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

- 180 emekçinin 133'ü ücretli (işçi ve memur), 47'si kendi nam ve hesabına çalı-şanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor.

- Ölenlerin 15'i kadın işçi, 165'i erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, ticaret, konaklama ve genel işler işkollarında gerçekleşti.

- 3'ü 14 yaş ve altında olmak üzere 11 çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cina-yetleri tarım, tekstil, inşaat ve genel işler işkollarında gerçekleşti.

- 14 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi. Mülteci/göçmen işçilerin 7'si Suri-yeli, 2'si Afgan, 2'si Türkmen, 1'i Ahıskalı, 1'i Azeri ve 1'i İranlı.

- Ölümler en çok tarım, inşaat, ta-şımacılık, ticaret/büro, belediye/genel işler, madencilik, enerji ve metal işkollarında gerçekleşti. Tarımda ölenlerin ise en az yüzde 42'si ücretli. Bu ay inşaatta ölenlerin toplam iş cinayetlerindeki oranı yüzde 15. Ancak yapı işleri olarak in-celediğimizde bu oran yüzde 21'e çıkıyor.

- En fazla ölüm nedeni ezilme/göçük, trafik/servis kazası ve kalp krizi/beyin kanaması. Bu ay nedenlerde sıralama değişti ve yüksekte düşmeler dördün-cü sırada. Ağustos ayında hemen hemen bütün işkollarında yıllık izinler kullanıldı ve bayram tatiline çıkıldı. Ancak bundan istisna olan tarım işkolu oldu. Gerek iş-kolları içinde oransal olarak ölümlerin bu kadar yüksek oluşunun ve kalp krizi/be-yin kanaması nedeni ölümlerin yüksek oluşunun nedeni budur.

- Ağustos'ta Türkiye'nin 56 şehrinde ve yurtdışında iki ülkede iş cinayeti ger-çekleştiğini tespit ettik. En çok iş cina-yeti İstanbul, Bursa, Antalya, Gaziantep, Manisa, Muğla, Kocaeli, Konya ve Sakar-ya'da yaşandı.

- Ölenlerin 4'ü (yüzde 2,22) sendikalı işçi, 176 işçi ise (yüzde 97,78) sendikası-z. Sendikalı işçiler enerji ve belediye/genel işler işkolunda çalışıyordu.

Yoksulluk sınırı asgari ücreti ikiye katladı

Ekonomideki krizin etkileri her ge-çen gün daha çok hissediliyor. Bir yıl boyunca sabit kalan asgari ücrete kar-şılık yoksullaşma hızla artıyor. Sadece bir kişinin yoksulluk sınırı ile asgari ücret arasındaki makas iyice açıldı. Çalışan tek kişinin yoksulluk sınırı ne-redeyse asgari ücretin iki katına ulaş-mak üzere. Ağustos ayında sadece tek bir çalışanın yoksulluk sınırı 2 bin 905 liraya ulaştı. Asgari ücret ise yıl sonu-na kadar 1603 lira olarak kalacak.

Türkiye Kamu-Sen Ar-Ge Merke-z'i'nin araştırması, Ağustos ayında çalı-şan tek kişinin açlık sınırının bir önceki aya göre yüzde 2,53 oranında artarak 2 bin 240,64 liraya çıktığını ortaya ser-di. Türkiye'de 4 kişilik ailenin ortalama gıda ve barınma harcamaları toplamı ise 2 bin 271,74 lira oldu. Araştırmaya göre, 4 kişilik ailenin sağlık kuruluşları-nın belirlediği gibi sağlıklı bir biçimde beslenebilmesi için gerekli harcama günlük 46,64 lira. Ailenin aylık gıda harcaması toplamı ise 1399,32 lira. Ağustos ayında ortalama 3 bin 419,32 lira ücret alan kamu çalışanının ailesi için yaptığı gıda harcaması, maaşının yüzde 40,92'sini oluşturuyor. Türkiye İstatistik Kurumu verilerinde 872,42 lira olarak belirlenen kira gideri ise maaşının yüzde 25,51'ine denk ge-liyor. Buna göre bir kamu çalışanı ortalama maaşının yüzde 66,43'ünü yalnızca gıda ve barınma harcamaları-na ayırmak zorunda kalıyor. Ortalama ücretle geçinen kamu çalışanının aile-sinin ulaşım, sağlık, eğitim, haberleş-me, giyim gibi diğer zorunlu ihtiyaçları-nı karşılaması için maaşından geriye sadece 1147,87 lira kalıyor.

Araştırmaya göre, çalışan tek kişi-nin yoksulluk sınırı 2 bin 905,50 lira olarak hesaplandı. Sonuçlar, sade-ce bir tek kişinin yoksulluk sınırının asgari ücretin neredeyse iki katına yaklaştığını ortaya koydu. Buna kar-şın asgari ücret yıl sonuna kadar net 1603 lira olarak kalacak. Dört kişilik ailenin asgari geçim haddi ise 6 bin li-raya dayandı. Araştırmaya göre, dört kişilik ailenin asgari geçim haddi 5 bin 978,82 lira oldu.

Sermaye devletinin işsizliğe çözümü: 80 bin 'geçici' işçi

Ekonomik kriz ve işten atmalarla bir-likte emekçilerin karşılaştığı işsizlik soru-nu daha da ağırlaştırırken, sermaye devleti buna yönelik göstermelik adımlar atmak ve görüntüyü kurtarmaktan öteye gide-miyor.

Sermaye devletinin bu yöndeki son adımı da geçici işçilik oldu. Bu doğrultu-da hayata geçirilecek yeni bir "Toplum Yararına Program" (TYP) ile 80 bin geçici çalışan alınacak. Bu kapsamda işe alınan-lar okulların kapandığı Haziran ayına dek

çalışacak.

Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı okul-larda temizlik, bakım ve onarım işlerinde çalıştırılacak 60 bin kişi Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı tarafından İŞ-KUR aracılığıyla işe alınacak. 20 bin kişi de "Güvenli Eğitim Koordinasyonu Gö-revlisi" olarak işe alınacak ve bu kişiler "Okul Yönetimleri ve Okul Aile Birlikleri aracılığıyla gelişmeleri takip ederek her-hangi bir sorun karşısında gereken ted-birlerin alınması" işini yürütecek.

Nikola Saafin ile Filistin'deki gelişmeleri konuştuk...

“Filistin burjuvazisi kendi çıkarlarını korumanın derdinde!”

Filistin diasporasından Nikola Saafin'le, ABD'nin ortaya attığı “yüzyılın anlaşması” ile birlikte Filistin'de yaşanan gelişmeleri konuştuk. Güncel durumu tarihsel süreçlerle birlikte değerlendiren Saafin, ABD ve İsrail'in dayatmaları karşısında Filistinli direniş örgütlerinin konum ve yaklaşımlarını değerlendirirken bölge ülkelerinin tutumlarına da dikkat çekti.

“ABD ULUSLARARASI HUKUKU, KONSENSÜSLERİ DİNLEMİYOR”

Öncelikle ABD'nin “yüzyılın anlaşması” olarak lanse ettiği ve Filistin halkının kazanımlarını ortadan kaldırmayı amaçlayan anlaşmaya ilişkin görüşlerini açıklayan Saafin, Trump'ın başkan olması ile ABD'nin dünyadaki sorunlara yaklaşımında politika değişikliğinden ziyade bir üslup/tarz değişikliği yaşandığını ifade etti. ABD'nin Trump ile birlikte daha saldırgan ve sert hamleler yaptığını, uluslararası hukuku, konsensüsleri dinlemeyen ve sadece gücün ve paranın meşruiyetini esas alan bir anlayışın devrede olduğunu belirtti. “Bunun örneklerini Körfez'de gördük daha ilk dönemlerde, Kore'yle olan ilişkilerde gördük. Türkiye'yle de görüyoruz” diye ekledi.

“ABD FİLİSTİNLİLERİN TARİHSEL HAKLARINI YOK EDECEK BİR ANLAŞMA DAYATIYOR”

Saafin, ABD'nin Trump ile birlikte dış meseleleri böylesi yöntemlerle çözmeye çalıştığını ifade ederek şöyle devam etti:

“Şimdi Filistin meselesinde de Trump'ın en azından genel veya toptan bir ‘çözüm’ önerisi veya tahayyül olduğunu görebiliyoruz. ABD en nihayetinde Filistin meselesinde hep İsrail'in tarafındaydı. Siyonist yapının yanında hep dursa ve onun destekçisi olsa da ‘barış’ görüşmelerinin arabulucusu olarak biliniyor. ‘90'lardan bu yana gelen süreçlerde bunu gördük. ABD'nin bu rolüne baktığımızda şu an Trump diğer ülkelere yaptığı gibi bütün sorunu çözecek, yani İsrail lehine çözecek, Filistin'in tarihsel ve güncel haklarını tamamen yok edecek bir ‘çözümü’, bir anlaşmayı dayatmaya çalışıyor Filistinlilere.”

ABD'nin bu anlaşmayı kabul ettirebilmek için çeşitli dayatmalarda bulunduğunu; Filistin'e yardımları kestğini, Filis-

tinli mültecileri çalıştırma kurumu olan UNRWA kurumuna olan parasal desteği kestğini, Filistin halkının tek temsilcisi olarak görülen Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) ABD'deki temsilciliğinin kapatıldığını belirtti.

Gündemdeki bu anlaşma ile Oslo'da yapılan anlaşmayı kıyaslayan Saafin şunları dile getirdi:

“Oslo sürecinde, Filistinlilerin yine ABD aracılığıyla yaptığı ilk anlaşmada Filistin halkının birçok tarihsel hakkının neredeyse durdurulduğu ama yine de Filistin halkına Gazze ve Batı Şeria üzerinde bir devletin kurulmasını vaat eden, en azından Doğu Kudüs'te bir başkenti olan bağımsız bir ülke vaadinde bulunan bir anlaşma yapılmıştı. Bütün bu süreç içerisinde, yani '94'te yapılan bu anlaşmanın yaklaşık 25 yıl akabinde Filistin'de gördüğümüz manzara ise; Filistinliler hem işgali hem de İsrail'in varlığını kabul etmiş durumdadır. Karşılığında da Batı Şeria'nın neredeyse yüzde 90'ına yakın toprak istilası gerçekleştirilmiş İsrail ordusu tarafından.

Gazze yaklaşık 10 yılı aşkındır bir abluka ve kuşatma altında. Ve ağır hayat koşullarının olduğu (işsizlik oranları, sağlık sorunu, elektrik sorunu, kirlenme sorunu gibi) ve giriş çıkışların yasaklandığı bir Gazze şeridinden bahsediyoruz. ‘Kudüs'ün doğu ve batısı artık İsrail'indir’ diye uluslararası düzeyde Trump'ın başlattığı bir hamleyle tamamen İsrail'e vermek üzere olan bir sürece geldik.”

“FİLİSTİNLİLER HEMEN HEMEN HER ŞEYİNİ KAYBETTİLER”

Emperyalistlerin dün Balfour'da İngiltere eliyle yaptıklarının bugün ABD eliyle sürdürüldüğüne dikkat çeken Saafin şunları söyledi:

“Aslında Balfour Deklarasyonu'nda İngiltere'nin yardımıyla Nakba sürecine kadar geldik. Filistin toprağının yaklaşık yüzde 72'sinin istila edildiği bir süreç geldi. Mandacılığın yardımıyla İsrail kuruldu ve Filistin toprağının yüzde 72'si Filistinlilerin elinden alındı. Nakba yani 1948'den bu yana İsrail'in temel destekçisi İngiltere değil artık ABD haline geldi. Özellikle '94'ten bu yana yani ABD aracılığıyla yapılan anlaşmaların başlamasından bu yana Filistinliler hemen hemen her şeyini, bütün mevzilerini, bütün güç noktalarını kaybettiler ve karşılığında hiçbir şey almadılar.”

Bunun aslında ABD'nin devam eden bir politikası olduğunu ve pek de değişen bir şey olmadığını söyleyen Saafin; ABD arabulucu rolünderken en azından kağıt üzerinde taksim planına uyulması, Filistin devletinin varlığı veya kurulması, Kudüs'ün uluslararası statüde kalması yani iki devlet, Filistin ve İsrail tarafı anlaşmadığı sürece Kudüs'ün statüsünün netleşmemesi gibi uluslararası kararları tanıdığını ancak bugün bu kararları tanımadığını söyledi. ABD'nin uluslararası kararları hiçe sayan bütün bu adımları meşrulaştırmak için bugün çaba harcadığını belirtti.

ABD'nin bütün hukuksuzlukları meşru hale getirebilmesi için Filistin yönetimine bu anlaşmayı imzalatması gerektiğini söyleyen Saafin, “Bu anlamıyla Filistin Yönetimi'nin, Abbas'ın ya da FKÖ'nün imza atacağı yeni bir anlaşmayı, bu yüzyılın anlaşması'nı, bütün bu meşru olmama durumlarına, bu hukuksuzluklara meşruiyet kazandıracak bir adım olarak görüyorlar. Yani Kudüs'ten vazgeçmek, Batı Şeria'nın şu ana kadar olan toprak istilasına göz yumarak Filistinlilerin yaşadığı Batı Şeria'nın yüzde 20'sini oluşturan alanın Ürdün'e bağlanması ve Gazze'nin Mısır'a bağlanmasından söz ediyor. Sina'dan bir parça alarak orada daha konfederatif bir yapının kurulması öngörülüyor” dedi.

“DİRENİŞ ÖRGÜTLERİ İSRAİL'İ DEĞİL FKÖ'YÜ, ABBAS VE YÖNETİMİNİ UYARMAK İÇİN AÇIKLAMALAR YAPTI”

Bu saldırı ve dayatmalar karşısında Filistin direniş örgütlerinin bir arada olma ve ortak hareket edebilme koşullarının zor olduğu bir dönemden geçildiğini belirten Saafin, buna rağmen Trump'ın ortaya attığı planın hayata geçmesinin önünde birkaç temel engel olduğunu belirtti: “Bunlardan bir tanesi Gazze'deki direniş. Gazze'deki silahlı direnişin bitirilmesi için hamleler yapılmaya çalışılıyor. Bu, Filistin Yönetimi aracılığıyla yapılmaya çalışılıyor. Mısır aracılığıyla yapılmaya çalışılıyor. Ya da zorbalıkla, İsrail'in silah gücüyle yapılmaya çalışılıyor. Bu, bu an-

laşma için temel engel.

Bu direnişe kimler katılıyor, onu görmek bence var olan tabloyu açıklayan bir şey. Başta Hamas, İslami Cihat ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin yer aldığı bir silahlı direniş söz konusu Gazze'de. Daha ufak diyebileceğimiz siyasal örgütler de bunun içerisinde yer alıyor. Bunun dışında olan kim var; şu an Abbas'ın temsil ettiği Fetih hareketi (şu an aslında Filistin Yönetimi'ni elinde tutan ve aynı zamanda FKÖ'nün otoritesini eline alan hareket) bu olayın dışında kalıyor. Gazze'deki silahlı direnişi sürdüren örgütler zaten Oslo anlaşmasına karşı duruyor. Bırakalım 'yüzyılın anlaşması'nı ve meşru olmayışlarını, Oslo anlaşmasının da hukuk dışı olduğunu vurgulayan ve bunun dışında davranan ve İsrail'in varlığını tanımak noktasında bile geri adım atmayan örgütlerden söz ediyoruz. Bu anlamıyla bütün bu örgütler bu 'yüzyılın anlaşması'nın karşısında açıklamalarını deklare ettiler. Ama burada mühim olan şu; bu örgütler kime deklare ettiler? Yani zaten bu örgütlerin İsrail'e ve ABD'ye bir tahammülü yok. Bu örgütlerin daha çok Filistin Yönetimi'ni, FKÖ'yü, Abbas ve yönetimini bu anlaşmanın herhangi bir şekilde tarafı olmamaya davet eden ve uyarıcı bir nitelikte açıklamaları gerçekleşti."

"FİLİSTİN BURJUVAZİSİ KENDİ ÇIKARLARINI KORUMA DERDİNDE"

Gelinen noktada Filistin Yönetimi'nin İsrail'e bağlı bir yapı olmaksızın Ürdün'le konfederatif bir yapı önerisi sunmasının büyük bir geri adım olduğunu söyleyen Saafin şöyle devam etti:

"Filistin Yönetimi, Filistin burjuvazisini temsil ediyor. Ve bu Filistin burjuvazisi özellikle Oslo anlaşmasından sonra İsrail tarafından çok fazla güçlendirilen, mafyatik güvenlik güçlerinin olduğu bir yönetim.

İsrail'in ve tamamen İsrail işgal ordusunun yönetimi altında davranan, Filistin direnişini baskılayan, aynı zamanda Filistin'deki bu toprak sıkışmışlığından faydalanarak toprak alış ve satışından kendine para devreden mafya türünden bir burjuvazi söz konusu.

Şimdi ABD, Abbas yönetiminin temsil ettiği bu burjuva kesimin şu ana kadar almış olduğu iktidar odaklarını, menfaat odaklarını veya kâr odaklarını da elinden almaya çalışıyor. Filistin Yönetimi şu an sadece kendisine yapılan bu saldırıdan nasıl kurtulacağına dair hamleler düşünmeye çalışıyor. Bunun için Gazze'yi yeniden kendi eline almaya çalışıyor. Hamas'la anlaşarak, Mısır aracılığıyla Gazze'yi eline almaya, böylelikle pazarlık gücünü arttırmaya çalışıyor. Bir yandan Ürdün'le konfederatif bir yapıyı öneriyor

ki yine bir şekilde para akışları daha kolay sürsün. Çünkü İsrail'in elinde olduğu müddetçe akışın daha zor sağlanabileceğini biliyor.

Bütün bu anlamda Filistin Yönetimi, Filistin halkları nezdinde değil ama kendi çıkarları doğrultusunda da bu anlaşmayı kabul etmiyor. Yani bir Filistin direniş örgütlerinin perspektifinden reddiye var bir de Filistin yönetiminin... Bu anlamıyla Filistin Yönetimi de bu anlaşmaya doğru bir adım atmıyor. Bunun dışında zaten Filistin Yönetimi ve Abbas şunu çok net olarak biliyor; hiçbir zaman her ne kadar Filistin halkını baskılasa, gücünü işgalin gücünden alsa da yine Filistin halkının tarihsel haklarından vazgeçecek herhangi bir anlaşmaya imza atamayacağını da biliyor bir yandan. Bu anlamda, böyle bir adım atmayacağını da az çok herkes kestirebilir."

"GAZZE'Yİ PARAYLA SATMAK İSTEYEN BİR FİLİSTİN YÖNETİMİ VAR"

Direniş örgütleri ve Fetih arasındaki görüşmelerin ikili ve toplu şekilde sürdüğünü ve henüz bu görüşmelerden kesin sonuçlar çıkmadığını belirten Saafin, Fetih ve Hamas arasındaki Gazze'deki uzlaşma sürecinin arka planına ilişkin ise şunları anlattı:

"Meseleyi şöyle okumak gerekebilir; bir yandan Gazze'de bütün yönetimi kendi eline almasıyla, aslında ablukanın getirdiği sonuçlar ne yazık ki Hamas'ın kendi elinde kaldı. Yani ekonomik sıkışıklık, işsizlik, yaşam koşulları için gereken mazottan tutalım elektrik, inşaat ve sağlık malzemelerine kadar giriş-çıkışın olmadığı bir Gazze'den söz ediyoruz. Hamas içerideki toplumsal patlamanın eşliğinde olduğunu kendisi gördü. 1 yıl öncesinde Gazze'de elektrik meselesine ve Hamas yönetimine karşı halk ayaklanması gerçekleşti. Elbette Filistin halkı Gazze'de bütün bunların temel sorumlusunun İsrail'in, işgalcinin, ablukanın olduğunu çok iyi biliyor. Ama Hamas yönetiminin de kimi yolsuzlukları kimi para kontrolleri, vergi alışlarıyla ilgili bir ayaklanma gerçekleşti. Koşullar zorlaştıkça bu çelişkinin daha artacağını

farkında Hamas. Bu anlamıyla Hamas'ın yaptığı siyasal değerlendirme (1,5 yıl öncesine hatırlatma yapıyorum) ve oradan itibaren yapılan iç kurul ve yönetim değişikliği, akabinde gelen uzlaşma hamleleri aslında Hamas'ı hakikaten çok daha diri tutan ve şu an sıkışmış olduğu bütün politik atmosferi aşmak üzerinden yapılan hamleler.

Hamas bu anlamıyla ne yaptı? Fetih'e ya da Filistin Yönetimi'ne gerekli birçok tavizi verdi. Karşılığında Filistin Yönetimi'nin atması gereken adımlar vardı Gazze'ye yönelik. Maaşların ödenmesi, elektriğin sağlanması, elektrik vergilerinin ödenmesi gibi meseleler vardı. Ama Filistin Yönetimi'nin, özellikle Abbas'ın temel istediği şey sadece Gazze'deki yönetimi ele geçirme ve bunu anlaşmalar için, yani İsrail ve ABD'yle anlaşma yaparken bir koz olarak kullanmak. Yani kabaca Gazze'yi parayla satmak isteyen bir Filistin Yönetimi var. Filistin halkı en azından bunun farkında. Bu anlamıyla Gazze'deki siyasal sorunu Hamas'a değil de Filistin Yönetimi'ne bağlamaya çalışıyor. Açıkçası şu ana kadar daha başarılı olan taraf Hamas. Bu sürecin en azından son dönemde yapılan açıklamalara baktığımızda bir ateşkes anlaşması sağlandığından bahsediliyor."

GAZZE'DEKİ DİRENIŞ ÖRGÜTLERİ LÜBNAN ÖRNEĞİNİ ESAS ALIYOR

Ateşkes ve anlaşma süreçlerine rağmen İsrail'in işgal saldırılarını sürdürmesine rağmen Saafin durumun bundan biraz daha farklı olduğunu söyleyerek şöyle konuştu:

"2005 yılında İsrail ordusu Gazze'den çekilme kararı almıştı. '67'den bu yana (tarihsel Filistin'den söz ediyorum) 2005 yılına kadar tamamen İsrail askeri işgali altındaydı. İlk defa 2005 yılında İsrail Filistin'in bir bölgesinden çekildi. Direnişin gücüyle çekildi, çünkü Gazze her zaman bir direniş odağıydı. 2000 yılından itibaren çok daha sert bir direniş odağına dönüşünce İsrail daha fazla zayıfladığının farkına vardı ve ilk defa işgal ordusu Filistin'in bir toprak parçasından çekildi. Tarihsel olarak Lübnan'a baktığımızda '80'lerin öncesinde başlayan bir direniş var. Ama '80'lerde, yani ateşkes anlaşması yapıp akabinde uzun bir süre 2000 yılına kadar Hizbullah hiçbir şekilde müzakere masasına oturmadan direnişi sürdürdü. Hizbullah'ın direnişi sürdürmesiyle beraber 2000 yılında İsrail yine zayıfladığının daha fazla olduğunu anladığı anda artık bir müzakereye girmeden, karşı taraftan kendi varlığına dair herhangi bir itiraf almadan ya da bir barış görüşmesine de zorlamadan Lübnan toprağından çekilmek zorunda kaldı. Filistinlilerin biraz da bu yönteminin uygulanabileceğine dair fikirleri var en azından şu an Gazze'de. Görüntü ya da sağlanmaya çalışılan şey şu; silahlı mücadelenin devam ettirilmesi ama aynı zamanda İsrail'le aynı masaya oturmamak. En azından Gazze için."

Gazze'deki ateşkes anlaşmasının diğer bölgeleri kapsamadığını söyleyen Saafin; Filistin yönetiminin kontrolündeki Batı Şeria'da zor olsa da silahlı direniş odakları bulunduğunu, El Halil, Beytülahim ve Nablus'taki silahlı direnişin de bu anlaşmanın dışında olduğunu belirtti. Saafin anlatımını şu şekilde sürdürdü:

"Gazze'de silahlı direnişin varlığını sürdürmesi bir, ikincisi İsrail'le aynı masaya oturmadan, yani İsrail'in varlığını kabul etmeden bir ateşkes sağlamak, tıpkı Hizbullah'ın yaptığı gibi. Hizbullah da esir değiş tokuşları olsun, ateşkes anlaşmaları olsun başka araçlarla, yani doğrudan hiçbir müzakere yapmadan bunu yapabiliyor. Hizbullah ne sağladı, şu denkleme sağladı; işgali karşılıksız bitirebiliyoruz, aynı zamanda silahlı mücadeleyi sürdürebiliyoruz ve aynı zamanda İsrail'i kabul etmeden bunu sürdürebiliyoruz. Gazze'deki direniş örgütlerinin en azından sağlamaya çalıştığı şey bu.

Gazze'de yeniden bir işgal ya da bir toprak istilasının gerçekleşmeyeceği bir döneme geldik. Yani Gazze'de böyle bir şeyin imkanı olmadığını biliyor İsrail. Zaten o yüzden 'yüzyılın anlaşması'nda Gazze'yi toptan Mısır'a havale etmeye ya da Gazze'nin kendine doğru genişleyeceğine Mısır'a doğru genişlemesini sağlamaya çalışıyor kabaca."

“GAZZE’DE KOŞULLAR ZOR OLSA DA DİRENİŞ DAHA FAZLA MEVZİ KAZANDI”

Saafin, yer yer dile getirilen “intifada” çağrılarını hakkında, “intifadayı bir örgütün başlatmayacağını, onun toplam bir halk hareketi olduğunu” hatırlattı ve “Büyük Dönüş Yürüyüşü” sürecini değerlendirdi.

“Gazze’deki büyük geri dönüş yürüyüşlerinin sürecini okuduğumuzda aslında bunun daha organize halini gördük. Sadece Hamas’ın değil nihayetinde. Sivil toplum kuruluşlarının ve siyasi örgütlerin bir araya geldiği bir meclisten söz ediyoruz. Bu yürüyüşü baştan itibaren zaten yönlendiren, sürdüren böyle bir meclis var” diyen Saafin, bu örgütlerin yüz binlerce Filistinliyi daha organize halde ve bir hedef doğrultusunda sokaklara çıkarabildiğini ifade etti. Ancak bunun sadece bu örgütlere mal edilmesinin doğru olmadığını belirterek, “Gazze’deki durumun kendisinin zaten bir patlama eşiğinde olduğunu, bütün sorunların artık toplumsal hayata sirayet ettiğini ve insanların artık bir çıkış yolu arama sürecinin olduğunu; aynı zamanda müzakere yoluyla ve İsrail’e taviz vererek değil direniş sürdürerek sağlamaya yönelik daha fazla hamleler yapıldığını görüyoruz” dedi.

Bu anlamda direniş örgütlerinin yaptığı siyasal hamlelerin Gazze’deki Filistinlilerin genel istem ve eğilimlerinin tezahürü olduğunu vurguladı. “Bu anlamıyla böyle bir uyum var” dedi.

İsrail’in buradaki süreci Gazze ile sınırlı tutmaya, Gazze’ye sıkıştırmaya çalıştığını, bu yönde adımlar attığını belirterek, “İsrail tarafının çok fazla sıkıştığını ve bu direniş sürecinin bitirilmesi için bir adım atmak istediğini en azından görebiliyoruz. Şu ana kadar birçok askeri operasyona rağmen İsrail 2008, 2010, 2012 ve 2014 yıllarında gördüğümüz o askeri saldırılara hiçbir şekilde yeltenmiyor. Çünkü neyle karşılaşacağını biliyor. Hem halk tarafından hem de askeri düzeyde” dedi.

Bu anlamıyla, Gazze’deki koşullar hayatı anlamda ne kadar zor olsa da direnişin daha fazla mevzi kazandığına vurgu yaptı.

“FİLİSTİN DOSTU’ GİBİ GÖRÜNEN ÜLKELER BURADAN NEMALANMAK ÜZERİNDEN HAREKET EDİYOR”

Saafin, ABD tarafından hazırlanan “yüzyılın anlaşması” dayatmasını Filistin yönetimine aktaran Suudi Arabistan’ın yanı sıra bölgedeki diğer ülkelerin tutumları hakkında ise şunları söyledi:

“Sonuç itibarıyla Körfez ve özellikle

le Suudi Arabistan geçtiğimiz dönemde hiç olmadığı kadar ABD’ye bağımlı, hiç olmadığı kadar İsrail’le ‘normalleştirme’ sürecine bağımlı bir hal aldı. Hem de bunun İran karşısında İsrail’le stratejik bir ‘güvenlik’ ittifakına, askeri ittifaka doğru ilerlemeye başladığını görebiliyoruz. Gizli görüşmelerden tutalım ziyaretlere kadar yapılan kimi anlaşmalara baktığımızda bu sürecin çok ileri düzeylere taşınmaya başladığını görebiliyoruz. Bu gizli görüşmelerden yapılan, en azından sıvan kimi açıklamalardan, ‘yüzyılın anlaşması’nın sağlanması için neredeyse ABD’den daha hevesli olan tarafın Suudi Arabistan olduğunu görebiliyoruz. Neden; çünkü Filistin direnişi bu bölge için bir pusula rolü oynuyor ve genel olarak bunu herkes biliyor. Herkes Filistin davasını kullanmaya yönelik hamlelerde bulunuyor. ‘Filistin dostu’ gibi görünüp aynı zamanda oradan nemalanmak üzerinden hareket ediyor. Suudi Arabistan da bu pusulanın aslında tamamen bitmesini istiyor; çünkü biterse en azından kendi bölgesel politikalarının çok daha rahat ilerleyeceğinin farkında.

Niye bunu söylüyoruz, çünkü İran bir tarafıyla bu direnişe destek veriyor. İran, Hizbullah’a destek vererek aslında başka bir pozisyonda duruyor. İsrail’in karşısında durmasıyla beraber. Suudi Arabistan için İsrail, İran’a da düşman olduğu için onun müttefiki olabilecek ama Filistin direnişi sürdürdüğü müddetçe bu Suudi Arabistan için mümkün olmayacak bir tablo. O yüzden direnişin bitmesinin şu an Suudi Arabistan’ın öncelikleri arasında olabileceğini görebiliyoruz, bölgesel çıkarları ve politikaları doğrultusunda.”

ÜRDÜN BÖLGESEL ÇEKİŞMELERDE HEP MUTEDİL BİR YERDE DURMAYA GAYRET ETTİ

Filistin sorununda doğrudan için bir parçası olan Ürdün’ün konfederatif yapı hakkındaki yaklaşımını sordüğümüzda ise Saafin, “Ürdün Kralı Abdullah’ın bunun karşısında bir pozisyon aldığını, karşısında bir açıklama yaptığını görüyoruz. Ürdün her zaman bütün bu bölgesel çekişmelerin içinde mutedil bir yerde durmaya gayret ediyor” yanıtını verdi.

Ekonomik olarak ABD ve Körfez’e bağlı olan Ürdün’ün politik olarak ve iç dinamikler nedeniyle mutedil bir pozisyonda kaldığını belirten Saafin şöyle devam etti:

“Filistin nüfusu nedeniyle, oradaki Ürdün nüfusunun politik yönelimleri nedeniyle Ürdün devleti her zaman mutedil. Bütün bu bölgesel gerilimler içerisinde (İsrail dışında) hep mutedil bir rol almıştır. Saddam yönetimine karşı durmamaya gayret etmişti zamanında. Suriye meselesinde daha az pozisyon almaya

gayret ettiğini görebiliyoruz. İran’la ilişkiler konusunda daha mutedil bir pozisyon almaya çalıştığını görebiliyoruz. Ürdün’ün genel süreci bu. Niye böyle bir pozisyona izin veriliyor Ürdün’de; çünkü burası Irak’tan, Suriye’den, Filistin’den, bütün bölgedeki savaşlardan, işgallerden iltica süreçlerinin havuzu haline dönüştü. Ürdün’de 3,5 milyon hatta 4 milyon Filistinliden söz ediyoruz. Yaklaşık 2 milyon Suriyeliden söz ediyoruz. Yaklaşık 1 milyon Iraklıdan söz ediyoruz. Ürdün nüfusunun kendisinin 1,5 ile 2 milyon arasında olduğunu varsaydığımızda aslında Ürdün’ün genel yapısı sığınma kampı gibi. O yüzden bu sığınma kampının hem dengeler içerisinde durması hem de bir iç çatışmanın yaşanmadığı bölge olarak tanımlanması gerekiyor. İsrail’le en uzun sınır hattı Ürdün’le. O yüzden Ürdün’ün bütün bu bölgede istikrar içinde olması gerektiği genel kanaat. Ürdün’ün bu tür pozisyonlar almasına izin veriliyor. Ürdün bahsettiğim bütün denklemler nedeniyle böyle bir pozisyonda yer almak istemez. Ürdün Filistin’i kendine vesayet alırsa, Filistin’in tarihsel hakları kimden sorulacak; Ürdün’den sorulacak. Zaten Ürdün bu süreci yaşadı. ‘67 işgalinden önce, Batı Şeria Ürdün’e bağlıydı yönetim olarak. Ama o zaman Filistin direniş örgütleri Ürdün’e baskı yapıyordu Filistin halkının meşru, tarihsel haklarını elde etmesi için. Ürdün tekrar böyle bir pozisyona girmek istemez. Zaten bütün bu dengeler içerisinde, bölgenin bütün bu kaynayan süreçleri içerisinde böyle bir pozisyonda yer alamayacağını biliyor. Bu yükün altından kalkamayacağını biliyor.”

“OSLO ANLAŞMASININ FİLİSTİN HALKINA GETİRDİĞİ HANDİKAP: FİLİSTİN YÖNETİMİ”

Saafin, direniş örgütlerinin görüşmelerinin sürdüğünü, Trump ve ABD’nin bütün Filistin davasını bitirmeye yönelik hamlesi olan “yüzyılın anlaşmasına” karşı ortak hareket etmeye yönelik bir çabanın olduğunu ifade etti.

Yaşanan bu saldırganlığın FKÖ’yü yeniden direniş örgütlerinin ortak karar alma ve hareket etme mekanizmasına dönüştürmesi durumunun bugünkü tabloda pek mümkün olmadığına işaret eden Saafin, “Orta vadede olmayacağına işaret eden çok önemli noktalar var. Temelde Oslo anlaşmasının Filistin halkına getirdiği temel handicap aslında Filistin Yönetimi. Filistinli bir güvenlik gücüne dayanarak işgali sürdürme koşullarının sağlandığına, aynı zamanda Filistin içinde ekonomik-sınıfsal anlamda iki tabakanın buluşturulmasına ve böylelikle işgalden faydalanan bir Filistin sınıfının doğuşuna şahit olduk bütün bu süreçte. Bu denklem kalkmadığı müddetçe FKÖ’nün

ulusal birlik üzerinden, ulusal hukuk ve tarihsel haklar üzerinden yeniden yapılanmasının bir yolu yöntemi olmayacağını herkes biliyor” dedi. Abbas yönetiminin temsil ettiği ve Oslo anlaşması sonrasında oluşan burjuvazinin “Oslo sınıfı” olarak tanımlandığını söyleyerek, Filistin halkının ancak bu “Oslo sınıfına” karşı çıkması durumunda bu anlamda bir şeylerin değişebileceğini ifade etti. Saafin, “Filistinliler zaten bir işgalle baş başa, işgalle baş etme sürecinde ulusal birlikten taviz vermemeye gayret etmeli. Filistin solu veya diğer kesimler bu Oslo yönetimine karşı çıkmalı. Gösteriler yapılıyor Batı Şeria’da, halk ayaklanmalarını gördük. Ama bunun tamamen devrimsel diyebileceğimiz bir dinamiğe geçmesinin Filistin’de bir iç çatışmanın yaşanması anlamına gelebileceğini herkes biliyor. En azından bundan dolayı kendini geri çekiyor. Böylesi bir devrimsel çatışmanın sürecine girmemeye gayret ediyor” diye konuştu.

Saafin, Gazze’de 2006 yılında bu çatışmanın mümkün olduğunu söyleyerek şöyle devam etti: “Çünkü işgalci bire bir orada bulunmuyordu, 2006 yılında İsrail tamamıyla askeri varlığını çekti oradan. O yüzden böylesi bir çatışma sürecinin, yani en azından Filistin Yönetimi’ne karşı devrimsel bir sürecin yaşanmasının bir olanağı vardı. Şu an Batı Şeria’da böyle bir olanak yok. Çünkü hem işgal var hem de Filistin Yönetimi aracılığıyla başka bir işgal araçsallaştırması var. Böyle bir süreç şu anki öznal, içsel koşulları itibarıyla biraz imkansız görünüyor. Nasıl olabilir? Bölgesel değişimleri bekliyoruz. Suriye’de olup bitenlerin yeni bir aşamaya geldiğini, en azından 1 yıldır görebiliyoruz. Suriye’nin nereye doğru ilerleyeceğine ve buna bağlı olarak Lübnan’ın ve direniş güçlerinin nereye doğru ilerleyeceğine dair imkanların daha iyi pozisyona doğru gittiğini görebiliyoruz. Filistin’in toplamı bakımından söylüyorum. Bu anlamıyla bölgesel denklemlerin nereye ilerleyeceğine bağlı olarak Filistin Yönetimi’nin zayıflaması ve direniş örgütlerinin daha ön plana çıkmasına imkan var. Eğer bu gerçekleşirse bahsettiğimiz bir FKÖ’nün oluşmasının imkanları daha fazla olur. Ama şu bölgesel denklemlere baktığımızda hangi ülkenin Filistin direniş projesini kucaklayabileceğini görebiliyorsunuz. En azından bölgede bunu yapmak isteyen zayıflığını görebilirsiniz. Yani istese bile kaldıramayacak ülkelerden söz ediyoruz. Ama çoğunluğun istemediğini rahatlıkla görebiliyoruz. Filistin’in en nihayetinde tek başına devrimsel bir sürece, (elbette bunun bir öncülüğünü yapabilir ama) bölgenin de koşulları uygun olmadığı oranda girmesinin zor olduğunu görebiliriz.”

“Ücretsiz eğitim” yalanı

Türkiye’de eğitim sistemi temel sorun alanlarından biridir. Sınav sistemlerinin arka arkaya değiştirilmesi, liseye giriş sınavında binlerce öğrencinin mağdur edilmesi, müfredat içeriği, ihraç edilen ya da ataması yapılmayan öğretmenler, üniversiteden mezun olanların işsizler ordusu oluşturmaları gibi sayısız sorun halen tartışılıyor.

Her toplumsal düzen için eğitim alanı çok önemlidir. Kapitalist ekonomik ilişkilerin hâkim olduğu toplumlarda, eğitim sistemi kapitalizmin ihtiyacına göre şekillenir. İdeolojik amacın yanında eğitim kurumu kârlı bir sektör olarak görülür. 1970’li yıllarla beraber dünya kapitalizminde durgunluk yaşanması sonrası gündeme gelen küreselleşme ve neo-liberal politikalar ile kamusal alanlar tek tek özelleştirilerek kapitalistlerin tam sömürüsüne açıldı. Okullarda yemekhane, kantin, temizlik, bakım gibi hizmetler özelleştirildi, taşeronlara devredildi. Özel okulların sayısı 10 bine yaklaştı. İstanbul’da özel okul sayısı devlet okullarının sayısının önüne geçti. Devlet eğitime ayırdığı az miktardaki bütçeyi yıldan yıla düşürdü. MEB istatistiklerine göre 2002 yılında MEB bütçesinden eğitime ayrılan pay %17,18 iken, 2017 itibarıyla %8,5’lere geriledi. Ekonomik krizden dolayı da eğitim bütçesinden kesintiler yapıldı. Kamu kaynakları çeşitli teşvikler ile özel okullara aktarıldı.

Anayasada eğitim ve öğrenim hakkıyla ilgili olan 45. maddeye göre “Kimse, eğitim ve öğrenim hakkından mahrum bırakılamaz.” Devamında eğitimin “devlet okullarında parasız” olduğu yazıyor. Aynı kâğıt üzerinde herkesin eşit olduğu da yazılır ancak sınıfsal eşitsizliklerin sürdüğü burjuva düzeninde herkesin eşit olduğu söylemi ne kadar gerçekse, devlet okullarında eğitimin parasız olduğu söylemi de o kadar gerçektir. Üniversitelerde, verilen mücadeleler sonucu örgün eğitimde artık harç alınmıyor. Ya da 8 yıllık ilköğretim ve lisede de harç alımı yok. Üniversiteye kadarki zorunlu eğitimde ders kitaplarını da devlet parasız dağıtıyor. Böylece eğitim sistemi ücretsiz, ulaşılabiliyor oluyor. Peki, gerçekte öyle mi?

Üniversiteye gelmeden önceki harcamalara bakacak olursak, okul kıyafetleri, yetersizliği bilinen ders kitaplarına

Devletin “ücretsiz” eğitim sisteminde özellikle üniversite eğitimi çok masraflı. Emekçilerin bu düzende kurtuluşu okul bitirmekte gördükleri aşikâr. Ancak çocukları için kapitalizmde bir gelecek hazırlamak ise oldukça pahalı. “Paran kadar eğitim alabilirsin” ifadesi asıl gerçeği yansıtıyor.

alternatif pahalı ek kaynak kitapları, okul servisi, temel ihtiyaçlar, eğitime ayrılan az bütçeden kaynaklı müdürün topladığı bağışlar, fotokopi ücretleri, dersane masrafları gibi liste uzadıkça uzar. Devlet okullarının gerekli fiziki ve altyapı imkânlarından yoksun olması, sınıfların aşırı kalabalık olması, öğretmen yetersizliği ve verilen eğitimin niteliksizliği ile öğrencilerin özel okul tercihi artıyor. İstanbul’daki özel okullar yıllık 10 bin lira ile 70 bin arası değişiyor. Bu okulların öğrenci kıyafetleri 900 ila 1200 TL’yi bulabiliyor. Bu paraları verebilenler çocukları için mevcut düzende kaliteli eğitim satın almış oluyorlar.

Eğitimin özelleştirilmesi ile sermayedarlar kendilerine ait üniversiteler açtılar. Koç ve Sabancı gibi büyük burjuvalar kalifiye eleman ihtiyacını kendi açtıkları okullar ile karşılamaya çalışıyorlar. Aynı zamanda birer işletme olan bu üniversitelerde devlet üniversitelerine oranla her şey daha pahalı. YÖK’ün istatistiklerine göre ülkede 129 devlet, 79 vakıf üniversitesi bulunuyor. Bu özel üniversiteler yıllık 25 bin ile 35 bin lira arasında ücret alıyor. Tıp bölümü çok daha yüksek, iki

yıllık bölümler daha düşük. Tıp bölümünü kazanamayan, yıllık 40 bin lira vererek 240 bin liraya doktor olabilir.

Üniversite öğrencisinin barınma, ulaşım, yemek, giyim, ders kitapları gibi çok sayıda temel ihtiyacı vardır. İkinci öğretim öğrencisi tüm bu harcamalarının yanında okula harç ödemesi de yapar.

Geçtiğimiz hafta üniversite eğitimine dair bir araştırma raporu yayınlandı. HSCB Grubu’nun gerçekleştirdiği araştırma sonucunda ailelerin eğitim masrafını karşılamak için borç yükü altına girdiği, öğrencilerin de okuldan daha çok yarı zamanlı işlere vakit ayırmak zorunda kaldıkları ortaya konuldu. Bu araştırmaya göre Türkiye’de devlet üniversitesinde okuyan bir öğrencinin eğitim süreci boyunca ihtiyaçları için toplam harcaması 87 bin lira olarak hesaplandı. Aileler toplamda ortalama 49 bin lira harcadıklarını ifade etmiş. Arada oluşan yaklaşık 38 bin liralık farkı ise öğrenciler yarı zamanlı işlerde çalışarak kapatmaya çalışıyorlar. Araştırma sonuçlarına göre Türkiye’de her beş üniversite öğrencisinden dördü günde ortalama 4.9 saat yarı zamanlı bir işte çalışıyor. Derslerde ise günde ortalama

iki saat zaman geçiriyor. Yarı zamanlı işlerde çalışan öğrencilerin yarısından fazlası (yüzde 53) finansal ihtiyaçtan dolayı çalıştığını belirtirken, yüzde 38’i ise üniversite mezuniyetinin ardından iş bulmasına yardımcı olacak deneyimi kazanmak için çalıştığını söylüyor. Ebeveynlerin yüzde 54’ü üniversite eğitimi için gerçekleştirdikleri borçlanmalarda kredi kartını kullanıyor. Türkiye, araştırmanın gerçekleştirildiği ülkeler arasında ebeveynlerin eğitim masraflarını karşılama amacıyla borçlanma oranının en yüksek olduğu ülke olarak dikkat çekiyor. Ebeveynlerin yüzde 63’ü borçlanmalarının ana sebebinin okul ücretini karşılamak olduğunu ifade ederken, yüzde 38’i tablet veya dizüstü bilgisayar gibi teknolojik cihaz satın almalarının da etkili olduğunu söylüyor.

Devletin “ücretsiz” eğitim sisteminde özellikle üniversite eğitimi çok masraflı. Emekçilerin bu düzende kurtuluşu okul bitirmekte gördükleri aşikâr. Ancak çocukları için kapitalizmde bir gelecek hazırlamak ise oldukça pahalı. “Paran kadar eğitim alabilirsin” ifadesi asıl gerçeği yansıtıyor.

Eğitim Sen: Karma eğitim tartışmaları planlı!

Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) karma eğitim zorunluluğuna ilişkin maddeyi yönetmelikten kaldırması ve bunu gerekçelendirirken ortaya attığı söylemlere karşı Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) bir açıklama yayımladı.

"Karma eğitim tartışmaları ve gerekçeler" başlıklı açıklamada, karma eğitim ile ilgili tartışmaların planlı şekilde sürdürüldüğü ve karma eğitimin zararlı olduğu iddiasıyla bilim dışı düşüncelerin yaygınlaştırıldığına dikkat çekildi. Bunların "çocuğun okulunu seçme özgürlüğü" ile bağdaştırılamayacağına da altı çizildi.

Açıklamada ilk olarak, MEB'in son karma eğitim düzenlemesinin "Kurum Açma, Kapatma ve Ad Verme Yönetmeliği"nde yer alan "Madde 7-(11) Çok programlı Anadolu lisesi, mesleki ve teknik eğitim merkezi ve mesleki eğitim merkezinde karma eğitim yapılır" maddesinin çıkarılmasını yargı kararı ile gerekçelendirdiği hatırlatıldı. Devamında MEB'in; 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 15. maddesinin karma eğitimle ilgili bir düzenleme içermesini gerekçe göstererek, "karma eğitimin zorunluluğu"na yönetmelikte ayrıca yer verilmesine gerek olmadığını ifade etmesine değinildi. MEB'in açıklamalarına ek olarak cumhurbaşkanlığı sözcüsü İbrahim Kalın'ın ise kararı, "alternatif sunuyoruz" diyerek, bunun "demokratik toplumun" gereği olduğunu iddia ederek savunmasına dikkat çekildi.

"SÖZ KONUSU YASA KARMA EĞİTİMİN HIÇE SAYILMASINA YOL AÇIYOR"

MEB'in atıfta bulunduğu 1739 sayılı yasanın 15. maddesinin "Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır. Ancak eğitimin türüne imkân ve zorluklara göre bazı okullar, yalnızca kız veya yalnızca erkek öğrencilere ayrılabilir" şeklinde olduğuna yer veren Eğitim Sen açıklamasında, bu maddedeki "tür, imkan ve zorluklar" gerekçeleri ile birçok Anadolu lisesi ve Anadolu imam hatip lisesinin sadece kız öğrenciler için açıldığı belirtildi. "MEB hangi okul türlerinin, hangi imkan ve zorluklara göre sadece kız veya erkek öğrencilere ayrılabilirliğine dair bir düzenleme yapmayarak karma eğitim dışı uygulamaların önünü açmaktadır. Herhangi bir düzenleme yapılmamış olması istenen her okulun karma eğitim dışına çıkarılmasına olanak sağlamaktadır" vurgusu yapıldı.

Açıklamada; MEB'in 10 Eylül'deki kararı ile, bu üç okul türü için var olan karma eğitim zorunluluğunu kaldırdığı, bu okullara ilişkin keyfiyetin de önünü açtığı belirtildi.

"KALIN'IN AÇIKLAMASI, KARMA EĞİTİME KARŞI TUTUMU GÖSTERİYOR"

Açıklamanın devamında "...Karma eğitimin zararlarına dönük akıl, bilim dışı düşünceler yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Yaşamın kendi doğallığı, toplumsal işbölümü ve evrensel çocuk hakları ve eğitim bilimi dikkate alındığında karma eğitimden vazgeçmenin olası ve doğru olmadığı görülmektedir. Tüm bunlara rağmen karma eğitim dışı uygulamalarda ısrar etmenin 'çocuğun okuyacağı okulun türünü seçme özgürlüğü' ile açıklanamayacağı da ortadadır" denildi.

İbrahim Kalın'ın açıklamalarının, gerici eğitimin hakim kılınması ve eğitimin

piyasaya göre şekillendirilmesi noktasındaki tutumu açık ettiğine değinilerek öğrencilerin imam hatip okullarına ve meslek liselerine yönlendirilmesinin iktidar için temel olduğunun altı çizildi.

Açıklama şu ifadelerle sona erdi: "Kurulduğu günden bu yana laik, bilimsel, kamusal, anadilinde, eşit ve ücretsiz eğitim hakkını her koşulda savunmuş olan Eğitim Sen, tüm öğrencilerin eğitim hakkının hiçbir engel olmadan kullanılmasını savunmaktadır. Karma eğitim ile ilgili tartışmaların kendisi pedagojik ve bilimsel temellerde değil, siyasal referanslarla tartışılmakta ve bunun olumsuz sonuçlarına da öğrencilerimiz katlanmak durumunda kalmaktadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemin en temel önceliklerinden birini de eğitim alanında yaşanan gerici ve piyasacı dönüşüme karşı çıkmak ve tüm öğrencilerin istedikleri okul türünde ve okulda eğitim almasını sağlamak oluşturmaktadır."

Enerji fiyatları ve döviz kurundaki artışla birlikte temel ihtiyaçlara rekor zamlar yapılırken, 2018-2019 eğitim-öğretim yılı için okul servis ücretleri de fiyat artışlarından geri kalmadı.

Okul servis ücretleri İstanbul'da yüzde 12, Ankara'da yüzde 13, İzmir'de yüzde 29 arttırıldı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Ulaşım Koordinasyon Merkezi (UKOME) tarafından belirlenen ortalama yüzde 12 zam üzerinden fiyat tarifesi şöyle:

0-1 kilometre arasında servis ücreti 215 lira, 1-3 kilometrelerdeki ücret 235 lira, 3-5 kilometrelerdeki ücret 255 lira, 5-7 kilometrelerde 265 lira, 7-9 kilometrelerde 280 lira, 9-11 kilometrelerde

Okul servis ücretlerine de zam!

330 lira, 11-13 kilometrelerde 380 lira, 13-15 kilometrelerde 400 lira, 15-17 kilometrelerde 430 lira, 17-19 kilometrelerde 455 lira, 19-21 kilometrelerde 485 lira, 21-23 kilometrelerde 505 lira, 23-25 kilometrelerde 525 liraya yükseltildi.

Ankara Servis Aracı İşletmecileri Odası Başkanı Halil İbrahim Seyfi, il genelinde okul servis ücretlerine ortalama yüzde 13 zam yapıldığını söyleyerek şu bilgileri verdi:

"Yıllık bin 611 lira olan 0-3 kilometrelerdeki servis ücreti bu yıl bin 818

liraya, bin 764 lira olan 3-6 kilometrelerdeki ücret bin 989 liraya, 6-10 kilometrelerdeki ücret 2 bin 61 liradan 2 bin 340 liraya, 10-15 kilometrelerdeki ücret 2 bin 412 liradan 2 bin 718 liraya yükseltildi. 15 kilometreyi aşan her kilometre için alınacak ücret, yüzde 14,8 zamlı 47 liradan 54 liraya çıkarıldı."

İzmir'de okul servis ücretlerine ortalama yüzde 29 zam yapıldığını belirten İzmir Otobüsçüler ve Umum Servis Araçları İşletmecileri Esnaf Odası Başkanı Hasan Basri Bostancı, zammın

akaryakıt, araç fiyat ve bakım masraflarındaki artıştan kaynaklandığını söyledi. Rehber personel bulundurulacak servislerde fiyatların yüzde 10 daha artacağını belirten Bostancı, fiyat tarifelerini şöyle açıkladı:

"0-3 kilometrelerdeki ücret bin 800 lira, 3-6 kilometrelerde 2 bin 205 lira, 6-10 kilometrelerde 2 bin 340 lira, 10-20 kilometrelerde 3 bin 330 lira, 20-25 kilometrelerde 3 bin 735 lira, 25-30 kilometrelerde 4 bin 95 lira, 30-35 kilometrelerde 4 bin 275 lira, 35-40 kilometrelerde 4 bin 545 liraya yükseltildi. Ayrıca 40 kilometreyi aşan her kilometreye 1 lira eklenecek."

İşçi sınıfının DGM'leri kapatan mücadele deneyiminden...

“Ne geçmiş tükendi, ne yarınlar...”

İşçi sınıfının büyüyen potansiyeline karşı gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbesinin 38. yılını geride bırakmış olduğumuz günlerden, bugüne miras olarak dinsel-gericiliğin yoğunlaştırıldığı ve OHAL'in olağan hale getirildiği bir süreçten geçiyoruz. Devrimci-ilericilere yönelik yargı terörü had safhadayken, işçi ve emekçiler Soma Katliamı, Aladağ yurt yangını örneklerinde yaşadıkları hukuksuzluklarla toplumun geniş kesimleriyle birlikte yargının safını daha iyi görmeye başlıyorlar. Elbette ki çıkarları birbiriyle uzlaşmaz iki ayrı sınıfa bölünmüş toplumda yargı hiçbir zaman bağımsız değildi; tıpkı üst sınıfların elinde bulunduğu diğer mekanizmalar gibi. Fakat bugün yargının bağımsız olduğuna dair kullanılan ince bir tülün dahi olmadığı da ayrı bir gerçek.

Yargının, bir bütün olarak devlet ve bünyesindeki tüm kurumların, sömüren ve sömürülenler olarak iki ayrı kutba bölünmüş toplumsal düzende işçi ve emekçilere yönelik sömürü araçları olarak kullanıldığı temel gerçekliği orta yerde duruyorken, tabandan gelen bir basıncın olduğu zamanlarda ise bu araçlara yenileri eklenmeye başlanır.

Devlet güvenlik mahkemeleri (DGM) buna bir örnek teşkil eder. Genel yargı ezen sınıfın hizmetindeyken, DGM'ler “adil bir yargılama yapılmayacağı” ileri sürülerek, devlet aleyhine işlenen “suç”lar için özel, ihtisaslaşmış mahkemeler olarak kurulur.

Türkiye'nin modern tarihinde DGM'ler 1961 Anayasası'nın 136. maddesinin 1973 tarihli değişikliğiyle gündeme gelir. 1960'larda gelişkin toplumsal muhalefet ve sonrası 1970'lerde hareke-

tin devrimci bir mecraya doğru akışı, işçi sınıfının büyüyen birliği sermaye sınıfı için DGM'leri ihtiyaç haline getirir. “Anayasa’ya göre, belli bir eylem için o eylemin işlenmesinden sonra özel mahkeme kurulamaz. İşte bunun için belirtilen suçlara ilişkin davalara bakmak üzere daha önceden ve bir ihtisas mahkemesi olarak Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kurulması kabul edilmiştir” denilerek sıkıyönetim ilan edilmeden bir sıkıyönetim devri başlatılır. Yargı mercileri üzerinden işçi sınıfının mücadelesinin önü kesilmeye çalışılır. DGM'ler genel yargıdan ayrı olarak askeri hakim ve savcılardan oluşur, savcılarının atanma şekli de askeri merciler tarafından gerçekleşir, özel kanunlara göre yapılır.

DGM'lerin kurulmasını savunanlardan biri de sınıfsal konumu gereği, 1959

kuruluş tarihli Madeni Eşya İşverenleri Sendikası (MESS) olmuştur.

Bu dönemin Türkiye'sinde işçi sınıfı hareketinin gelişimi, devletin işçi sınıfını denetlemek için kurmuş olduğu Türk-İş'i de boşa çıkarır. 1966 Paşabahçe grevi özellikle bir dönüm noktası olur. Türk-İş Paşabahçe grevini sonlandırmak ister; fakat işçiler buna boyun eğmez, Türk-İş'ten kopuşlar gerçekleşir. Bu kopuştan 1967 yılında DİSK ortaya çıkar. İşçilerin mücadelesinin bir sonucu olan DİSK'in kuruluşu, işçilerin militanlaşan hareketi karşısında sermayeyi kendi cephesinden daha fazla önlem almaya iter. Sendikalar kanununa getirilen şartla DİSK'in kapatılması planlanır. İşçi sınıfının o dönemki birlik ve dayanışması ise bunun da önüne geçer. Sermayenin saldırıları işçi sınıfı tarafından Türkiye devrimci tarihinde

önemli bir gelişmeye, 15-16 Haziran Büyük İşçi Ayaklanması'na yola açar. DİSK'i kapatma girişimi bir yana, sınıf hareketi DİSK'i aşan, politikleşen devrimci mecraya doğru yol alan bir süreçten geçmektedir.

1973 yılında kurulan DGM'ler, sınıf muhalefetine uzun süre dayanamaz. Bu “sınıf mahkemelerine” karşı iş bırakmalar, grevlerle muhalefet edilir. Aliağa, İpraş rafinerileriyle birlikte Renault ve Profilo fabrikaları “DGM'ye hayır!” sloganlarıyla üretimi durdurur. Bu süreçte MESS, devlete gönderdiği gizli raporlar ve talimatlarla DGM direnişine katılan işçilerin işten çıkarılmasını bildirir. İşten çıkarmaları, tutuklamalar izler. DİSK yöneticileri hakkında da tutuklama kararları verilir.

Profilo fabrikasında işten atılan işçiler, diğer arkadaşlarının sahip çıkmasıyla tekrar işbaşı yaparlar; fakat MESS'in DGM direnişlerindeki işçilerin işten çıkarılması talimatı üzerinden atılan işler fabrikadan zorla alınmak istenir. Arkadaşlarını vermeyen ve fabrikalarını terk etmeyen Profilo işçilerine müdahale edilir ve işçiler hep birlikte “DGM'ye hayır!” sloganlarını haykırırlar.

Tutuklamalar hatta işçi katliamları yavaşsa da kurulmak istenen DGM'ler, işçi sınıfının militan duruşu sayesinde yasa dışılaşmadan düşer. Sermaye, DGM'ler için 12 Eylül 1980'e geldiğinde ancak uygun ortamı sağlar. DİSK kapatılır, iş yasaları ve sendika yasalarıyla ilgili yeni düzenlemeler gerçekleştirir, işçi sınıfının örgütlülükleri bir bir tasfiye edilmeye başlanır.

İşçi sınıfı birliği, örgütlülüğü sayesinde DGM'leri kapatırken bugün işçi sınıfı en sıradan haklarını dahi kullanamamaktadır. İşçi sınıfının elinde hiçbir hak kalmamış durumdadır. Örgütsüzlüğün tablosu açlık, yoksulluk, sefalet ve intiharlardır.

Buna rağmen, belirleyici olan işçi sınıfının bugünkü verili bilinci değil, onun stratejik konumudur. İçerisinde var olan ve iktidarı yerle bir edecek olan potansiyelidir. Bütün bunlarla birlikte geçmiş örnekler ve bugün yaşananlar eşitsizlik, sömürü, saldırılar aynıdır; fakat belirleyici olan işçi sınıfının örgütlülüğü, devrimci birliğidir.

Avukatların duruşması jandarma saldırısıyla başladı

12 Eylül 2017'den bu yana tutuklu olan ÇHD ve HHB üyesi, 17'si tutuklu 20 avukatın yargılandığı davanın 5 gün sürecek ilk duruşması, avukatlara duruşma salonunda jandarma saldırısıyla başladı.

10 Eylül günü Bakırköy Adliyesi'ndeki İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlayan davada avukatlar avukatlık

pratikleri üzerinden “terör örgütü üyesi olmak”, “terör örgütü yöneticisi olmak” suçlamalarıyla yargılanmaya çalışılıyor.

İlk günkü duruşmada avukatların talebi doğrultusunda salondaki “terörle mücadele” şubesi polisleri dışarı çıkarılırken avukatları tehdit ederken tutsak avukat Selçuk Kozağaçlı'nın konuşmasının ardından avukatlara jandarma sal-

dırısı gerçekleşti, Kozağaçlı'ya kelepçe takıldı.

Tutsak avukat Süleyman Gökten'in de gözlüğünün kırıldığı saldırı sonrası amirler salondan kaçarken kimliklerinin tespit edilmesi istendi.

Duruşmalarda tutsak avukatlar hukuksuzlukları teşhir eden beyanlarda bulundular.

Ruhi Su: Yaşamının çelikleştirdiği bas-bariton

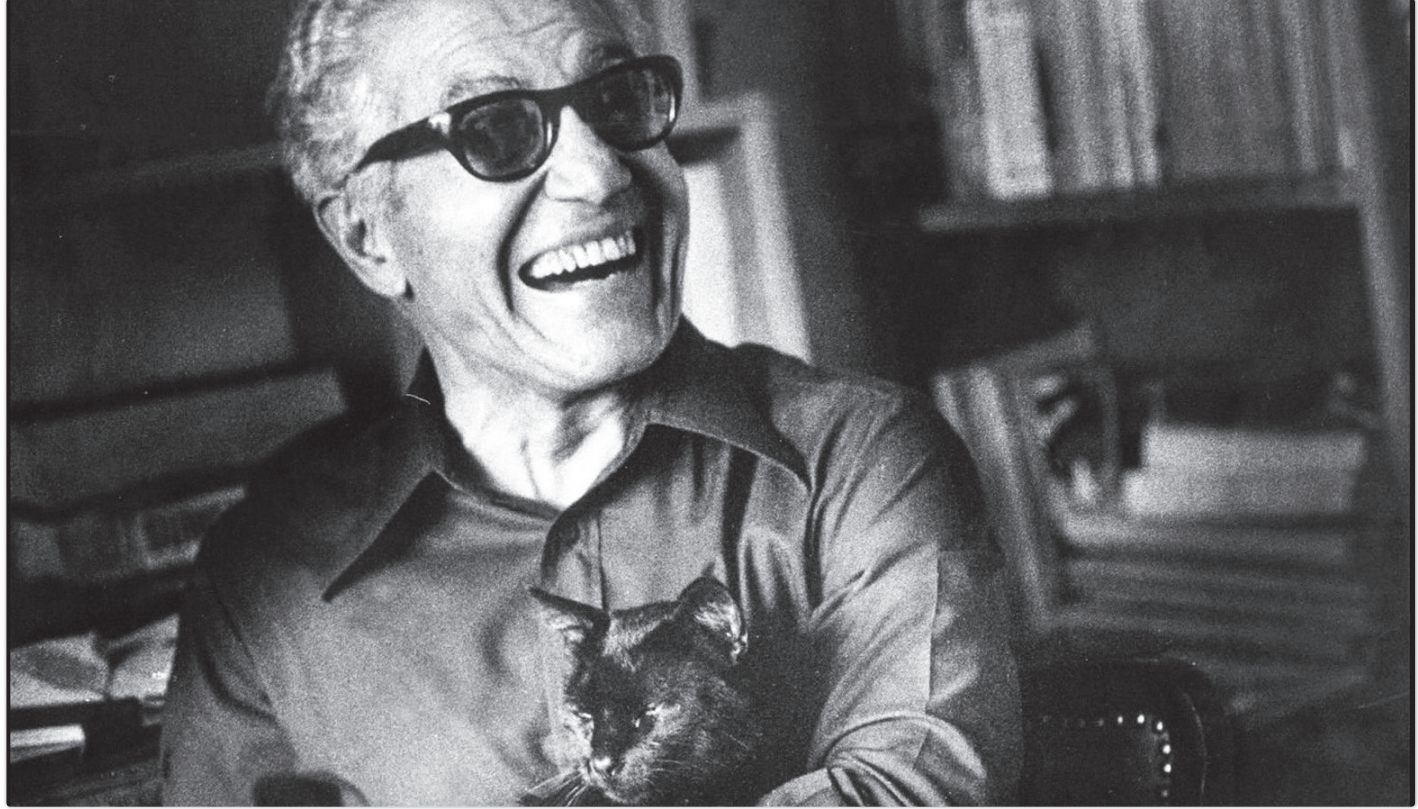
*Akıl ermez şu feleğin işine
Ağa olmak, paşa olmak boşuna
Bir taş değer gelir bir gün başına
İnsanoğlu baki değil devrilir*

Bilinci ve pratiği ile ülke sınırlarını aşıp evrenselleşme yolunda ilerleyen ozanımız Ruhi Su bu toprakları da aşmış politik ve müzik yaşamı açısından günümüzde hâlâ bizlere örnek olmaya devam etmektedir. Yaşadığı dönem içerisinde her türlü baskı ve zora karşı onuru ile yaşamayı bilen büyük ozan, yozlaşmanın ve gericileşmenin had safhada olduğu günümüzde adeta bir pusula gibi önümüzde durmaktadır.

Peki, Ruhi Su için neden bunu söylüyoruz? Çünkü Su, çocukluğundan beri çok büyük acılar yaşamış, sanat ve mücadele yaşamı bu acılar içerisinde biçimlenmiştir.

Ruhi Su 1912 yılında Van'da doğmuştur ve ailesi hakkında kendisi de herhangi bir bilgiye sahip değildir. Çocukluğunun büyük bir bölümü evlatlık olarak verildiği yoksul bir ailenin yanında geçer. Kendi deyimi ile "birinci dünya savaşının ortada bıraktığı çocuklardan biri"ydi. Türkülere olan ilgisi yanına verildiği yoksul aile ile beraber Adana'da yaşadığı yıllarda başlar.

10 yaşında yatılı okula verilen Mehmet Ruhi Su, müzik öğretmeninin yönlendirmesi ile keman çalmaya başlar. O yıllarda müzik okuluna gitmeyi arzulayan Su, sırayı okul arkadaşına verir ve bir sonraki sene ise öksüz yurtlarına giden bir emir gereği askeri okula gitmek zorunda kalır. Ve böylece müzik ile olan ilişkisi daha da gerilimli bir hal alır. Askeri okuldaki komutan Su'nun kemanını kırdığında onun aklında müzik okuluna gitme düşüncesi daha da pekişir. Askeri okuldan kaçır ve müzik okulunda yapılan sağlık kontrolünde askeri okulda okuyamayacağına dair rapor alır. Müzik okulunda yer olmadığından kaynaklı okula alınmasa da çürüğe çıktığı için askeri okuldan kurtulur. Açıkta kalınca tekrar öksüzler yurduna gönderilir. Buradan Adana Lisesi'ne gönderilen Su, oradan da öğretmen okulunda geçer ve artık burada müzik ile daha yakından ilgilenmeye başlar. Öğretmen okulunda Ruhi Su'nun müziğe olan ilgisini keşfeden öğretmeni, onu kemanla daha yakından ilgilenmeye ve klasik batı ezgilerini icra etmeye yön-

lendirir. Ardından Ankara'ya gelen Su, burada müzik öğretmen okuluna girer. Burada bir öğretmenin önerisi üzerine, sesine zarar vereceğinden dolayı kemanı bırakarak operaya yönlendirilir.

1936 yılında Devlet Operası'nda bas-bariton olara çalışmaya başlar. 1952 yılına kadar birçok operada yer alır. Bastien Bastienne, Madam Butterfly, La Boheme, Satılmış Nişanlı, Fidelio, Maskeli Balo, Yarasa, Figaro'nun Düğünü, Rigoletto, Aşk İksiri bunlardan bazılarıdır. Devlet operasında bir provadayken gözaltına alınır ve tutuklanır. Böylece devlet operasındaki çalışması son bulur. '42-'45 yılları arası radyo programları yapan Su, bu programlarda Alevi deyiş ve nefeslerini seslendirir. Alevi deyişlerinin topluma yayılmasında büyük rol oynar. Bu program üzerine "komünizm propagandası" yapıyor diye radyodaki işine son verilir.

*Mahsus mahal derler kaldım
zindanda*

Kalırım kalırım dostlar yandadır

Koro çalışmalarına son derece önem veren Su, bulunduğu her yerde kitlesel korolar oluşturarak herkesin müzik ile ilgilenmesini sağlamaya çalışır. DTCF'de de bir koro kurar. Sıdika Umut ile burada tanışan Su, 1950 yılında yaşamının onunla

birleştirir. '51 yılında TKP'ye dönük kitlesel operasyonlarda Ruhi Su da tutuklanır. Sosyalist dünya görüşü sebebi ile tutuklanan Su, İstanbul Sansaryan Han'a götürülür. Sıdika Su da tutuklanıp Sansaryan Han'a götürülmüştür ve Ruhi Su ile aynı tabutlukta olduklarını 5 ay sonra öğrenir. Ruhi Su, Sıdika Su'ya işkence yapılması üzerine *Mahsus Mahal* dizelerini bu zindanda yazar.

Üç buçuk yıl faşizmin zindanlarında kalan Ruhi Su, İstanbul zindanlarından Adana zindanlarına götürülmüştür. Bu sürgün de adeta işkenceye döner; kollarında zincirlerle, tuvalete dahi gitmenin yasak olduğu bir sürgün yolculuğudur bu ve Ruhi Su "sıkıyor zincir bileği, jandarmada din iman yok" diyerek duygularını dile getirir.

*Serdari halımız böyle n'olacak
Kısa çöp uzundan hakkını alacak
Mamurlar yıkılıp viran olacak
Akıbet dağılır elimiz bizim*

Sanatçı kişiliğinin yanı sıra devrimci kişiliği ile de önce çıkan Ruhi Su, '70'li yıllarda bir kuşağın devrimleşmesinde önemli bir etkidir. Sanatın devindirici gücünü burada da görmekteyiz. Kitlelerin devrimci mücadeleleri içerisinde yetişip gelişip gerisin geri kitlelerin mücadelelerine esin kaynağı olmak açısından

dan Ruhi Su adeta bir laboratuardır. O sıradan bir ozan olmanın ötesinde hem müzik hem halk kültürü hem de devrimci bir tarzda kendisini yetiştirmiş örnek bir kimliktir.

Yaşamının son anlarında kanser olmuş, karşısında mücadele ettiği sermaye iktidarı onun tedavi olmasına izin vermemiştir. Prostat kanseri olan Su, yurt dışında tedavi olmak için pasaport çıkarmak istemiş fakat iktidar bu izni geciktirerek çıkardığı için Ruhi Su kanserden kaynaklı vefat etmiştir. İktidarın bu pratiği onun politik ve sınıfsal tutumunun ve bulunduğu safın göstergesidir. İşçi ve emekçilere düşman olan bir iktidar, onların sesini yükselten bir ozana da kendi konumuna uygun bir şekilde davranmıştır.

Bugün hâlâ zindanlarıyla, kanunlarıyla ve tüm pratiği ile emekçilere karşı olan iktidar devrimci sanatı ve kültürü hedef almaktadır. Fakat şu da bilinmektedir ki tarih yaşandı mı bir daha silinemez. Bu topraklardan bir kere Pir Sultanlar, Nesimler, Nazımlar, Ruhiler geçti. Ve bizler onların anısına mücadelemizle sahip çıkarak onları geleceğe taşımaya devam edeceğiz. Ezenlerin karşısına yeni Ruhiler olarak çıkacağız.

Victor Jara

Şili'nin kesilen parmakları, mücadelenin bitmeyen bestesi

Tanırız düşmanı, tanırız darbelerle gelen karanlığı... Düşmandır düşünene, üretene... Ve de sanata, sanatçıya... Bilirler, gerçekleri ortaya koymaktan vazgeçmeyen devrimci bir sanatçı sömürenin karşısında sömürülenin yanındadır. En zorlu zamanlarda bile korku teslim alamaz.

Latin Amerika... Tanıktır kültürünün yok edilmesine, insanların katledilmesine, özgürlüklerine el konulmasına. Ne uygarlıklar dünyanın egemenlerinin saltanatlarını büyütme sevdası yüzünden gömüldü Latin Amerika'nın topraklarına. Aradan geçen yıllar değiştiremedi Latin ülkelerinin "kaderini." Dünyanın hegemon gücü ABD'nin en yakın komşuları olan bu ülkelerden biri ne zamanki ABD'den bağımsız bir politika izlese ya ambargo ya darbe ile karşılaşır.

Tarihin sayfalarına kazınan bir gün de 11 Eylül 1973. Bu tarih, Şili'de halkın gücü ile yükselen mücadele sonucunda seçimlere giren ve kazanan Salvador Allende ve partisinin emekçilerden yana politikaları ve ABD'den bağımsız tavrına karşı gerçekleşen faşist askeri darbenin tarihidir. Pinochet komutasındaki faşist askeri darbe günü -sonrasında 17 yıl sürecek- kan, zulüm, işkence başlar.

Şili'nin mücadelesinden, insanlık tarihinin geçmişinden beslenen ve darbenin cellatları tarafından 16 Eylül 1973'te katledilen devrimci ozan Victor Jara şu sözlerle anlatır yaşadıklarını:

"Ne zor şarkı söylemek, dehşetin şarkısı olunca.

Dehşetti yaşadığım, ölümüm dehşetti.

Gördüğüm kendimdi oncasının arasında

Ve oncasının sonsuzluk anı içinde, sessizliğin ve çığlıkların ezgileridir şarkımın noktalandığı."

Victor Jara; Şili'den yükselen bir ses, gitarıyla dost ellerin sahibi. 41 yaşında katledilene dek halkının dertlerini besteleriyle anlatan bir ozan. Din eğitimi alan bir beyin müzik ve tiyatronun yeni arayan, sorgulayan yanı ile tanışır da devrimci olunca hem tanrı inancını hem de dünyadaki sömürüyü sorgular. Katledildiği Şili Stadyumu'nda (yıllar sonra kendi isminin verileceği) yazdığı son bestesinde sorar: "Tanrım

senin yarattığın dünya bu mu, çalışıp hayran kaldığın yedi günlük emek bu mu?" diye.

GİTARA SES VEREN ELLERİ ASTILAR STADYUMUN TELLERİNE

11 Eylül 1973'te ABD destekli askeri faşist darbe ile Şili halkının inşa etmeye çalıştığı toplumsal yaşam kan ile boğulmaya çalışıldı. Tutuklananlar stadyuma getirildi. Aralarında Victor Jara da vardı. Çalıştığı teknik üniversiteden alınıp getirilmişti. Biliyordu stadyuma doğru gelirken, ölüm yakınlarındaydı. Gitarı yanındaydı ölüme belki saatler belki günler kala.

Pinochet darbesinin sonrasında tutuklanarak stadyuma getirilmiş olanları dünyaya ilan ediyordu:

"Beş bin kişiyiz burada kent in bu küçük parçasında.

Beş bin kişiyiz.

Ne kadar olacağız bilemem kentlerde ve tüm ülkede?

Burada yapayalnız on bin el, tohum eken ve fabrikaları çalıştıran."

Susmayan gitarı kırıldı önce. Gitarının sadık dostu ellerinin parmakları kesildi tek tek. Yine de durmayınca dingin tonu ile çağıldayan sesi dipçik darbeleri indi kafasına ve kurşun yağmuruna tutulan bedenine 44 kurşun isabet etti. Üreten elleri kesilip ayrıldı bedeninden ve asıldı stadyumun tellerine diğerlerine korku salsın diye.

Jara'nın mırıltı ile başlattığı Venceremos beş bin kişinin ağzından yükselmişti bir kere. Stadyumdaki örülmeye çalışılan tüm korku duvarları yıkılmıştı. 17 yıl da sürse faşist askeri darbenin ardından Pinochet ile süren yıllar, hiçbir zaman yenemeyecekti Jara'nın tarifi ile "Hissetmiş ve hissetmekte olduğum yeni bir tohumun doğumu"nu.

17 yıl sürecek bir zorbalık dönemi olsa da darbenin hemen arkasından en büyük hamlesini yaparak mücadelenin önündekileri yok ederek başlar. Her darbe hamleye böyle başlar. Sanar ki bu şekilde bitirmesi kolay olur. Ama er ya da geç sermaye düzeni ve cellatları "Venceremos" cevabını alır.

Z. İNANÇ

